

การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์

ปริญญานิพนธ์
ของ
อติเทพ เมฆเมืองทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2551

การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์

ปริญญานิพนธ์
ของ
อดิเทพ เมฆเมืองทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์

บทคัดย่อ
ของ
อติเทพ เมฆเมืองทอง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2551

อดิเทพ เมฆเมืองทอง (2551). การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู, ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์และ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระหว่างก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วงชั้นเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมจังหวัดสุโขทัย มีอายุระหว่าง 7 – 14 ปี และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 8 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตัวแปรที่ศึกษา คือ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วงล้อคำศัพท์

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยค ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยระดับช่วงชั้นที่ 1 ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2544 โดยมีรายละเอียดกับเนื้อหา ดังนี้

1. คำและความหมายของคำ
2. คำนาม
3. คำกริยา
4. ประโยคและโครงสร้างของประโยค
5. ลักษณะของประโยค 2 ส่วน
6. ลักษณะของประโยค 3 ส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ วงล้อคำศัพท์ แผนการสอน และ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และประเมินระดับความสามารถในการเขียนประโยคก่อนและหลังการสอน โดยวิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการศึกษา พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A STUDY ON SENTENCE WRITING ABILITIES OF CHILDREN
WITH HEARING IMPAIRMENT LEVEL I USING STORY BOARD

AN ABSTRACT
BY
ADITHEP MEKMUANGTHONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2008

Adithep Mekmuangtong (2008). *A study on sentence writing abilities of children with hearing impairment level I using story board* . Master thesis,M.Ed. (Special education).

Bangkok : Graduate School,Srinakharinwirot University. Advisors Committee : Prof. Padung Arayavinyoo, Dr. Aumporn Lincharoen.

This study was to determine the ability to write sentence of the hearing impaired students using story board and to compare the writing ability to write sentence of the hearing impaired students between pre and post usage of story board of the study group. The sample consisted of the hearing impaired in academic year 2007 in Sukhothai Province , in 7 – 14 years and without other handicapping conditions. There were 8 students with hearing level at and above 91 decibel using purposive sampling. Variables in this study were dependent variable that was story board. Independent variables were an ability to write sentence, The study was conducted in the second semester, 10 weeks of academic year in 2007, 3 days per week and 50 minute per day. The content taught included ;

1. word and meaning of word
2. noun and noun form
3. verb and verb form
4. 2 - part sentence
5. 3 - part sentence

The instruments of this study were story board, teaching plan, test of sentence writing.

The statistics employed to analyse the data were the Mean,Standard Deviation , The ability in writing sentences was compared using by The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test , The significance was tested at .05

The findings were

1. The ability in sentence writing of hearing impaired students with story board was at the very good level.
2. The ability in sentence writing of hearing impaired students with story board was higher after the experiment, statistically significant at .05

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูง จากศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาชี้แนะแนวทางในการจัดทำปริญญานิพนธ์ ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการจัดทำปริญญานิพนธ์นี้จนสำเร็จ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์และชี้แนะแนวทางแก้ไขปรับปรุงจนสำเร็จเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ผู้อำนวยการบุษบา ตาไว อาจารย์เพ็ญภารัตน์ เคลือซอน และอาจารย์มยุรี ยิ้มแย้ม ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือ ตรวจสอบแก้ไข จนเครื่องมือมีความสมบูรณ์สามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพระคุณ บิดา มารดา พี่ น้อง และเพื่อน รวมถึงนิสิตปริญญาโททุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ ห่วงใย และเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอขอบคุณประโยชน์อันเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ แต่ผู้มีพระคุณของผู้วิจัยคือ บิดา มารดา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณอื่นทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา ขอขอบพระคุณ

อดิเทพ เมฆเมืองทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
สมมุติฐานการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
สภาพความบกพร่องของการได้ยินของเด็ก.....	9
ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	10
พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนประโยค.....	13
วิธีการเรียนรู้คำ.....	13
ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ.....	16
เทคนิคการถ่ายทอดการสอนเขียน.....	17
การเรียนการสอนในรูปประโยค.....	24
ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	27
ข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	28
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวงล้อคำศัพท์.....	29
ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน.....	29
วงล้อคำศัพท์.....	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	36
กำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	36
ขั้นตอนการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
แบบการทดลอง.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	50
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	50
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	51
การดำเนินการทดลอง.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า.....	51
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอน.....	53
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย.....	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	55
 ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก.....	64
ภาคผนวก ข.....	70
ภาคผนวก ค.....	75
ภาคผนวก ง.....	78
ภาคผนวก จ.....	86
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	99

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คะแนนค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ช่วยสอน.....	48
2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์.....	49
3 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม.....	71
4 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับชุดประเมิน.....	73
5 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องของการพิจารณาความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการสอนเขียนประโยคโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ระดับช่วงชั้นที่ 1.....	76

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
2 ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์.....	14
3 กระบวนการวิจัยการสอนเขียนประโยคจากวงล้อคำศัพท์.....	38
4 ตารางการจัดกิจกรรม แผนการสอน.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษานอกจากจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติแล้วอีกยังเป็นเครื่องมือสำคัญ และจำเป็นในการสื่อความหมายถ่ายทอดความคิดจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความหมายทางจิตวิทยาภาษายังหมายถึงความสามารถในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายอีกด้วยการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาเป็นการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา (ศรียา นิยมธรรม ; และ ประภัสสร นิยมธรรม. 2523 : 87) ลักษณะของการเรียนภาษาเป็นการฝึกทักษะในการได้รับการฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและมีความสามารถในการสื่อสารได้ ทักษะภาษาที่ยากสำหรับผู้เรียน ได้แก่ทักษะด้านการเขียน ซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรแทนคำพูด โดยบันทึกเป็นถ้อยคำและความคิดของผู้เขียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การสอนภาษาไทยให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการเรียนกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงควรจะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กัน (กรมวิชาการ.2521:2)

การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เป็นวิธีการถ่ายทอดความคิดโดยใช้สัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นเป็นสื่อกลาง อาจเป็นภาพ เป็นสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรคือภาษา ในที่นี้จะกล่าวถึงการเขียนที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ผู้สื่อสารจะถ่ายทอดความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิด ทศนะ หรืออารมณ์ จินตนาการ ลงไปเป็นถ้อยคำภาษา เมื่อผู้รับสารคือผู้อ่าน อ่านแล้วก็จะเข้าใจหรือเห็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้น แต่ทั้งนี้มีข้อแม้ว่า ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดสิ่งที่ต้องการสื่อให้เป็นภาษาที่ถูกต้องชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการเป็นเรื่องไม่ย่นยากที่จะสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกันกับผู้สื่อสาร บางครั้งผู้อ่านก็มีจำนวนมาก ก็ยิ่งเพิ่มความยากให้แก่ผู้สื่อสารที่จะต้องพยายามใช้ภาษาให้ได้ผลตามต้องการ (บุปผา บุญทิพย์. 2547: 3) ในการเขียนประโยคเมื่อผู้เขียนรู้จักใช้คำที่ถูกต้องแล้ว ผู้เขียนจะต้องรู้จักคำมาผูกเป็นประโยคให้สัมพันธ์กันด้วย จึงจะสื่อความหมายของเรื่องที่เขียนชัดเจน (ศักดิ์ศรี ปาณะกุล; และนิรมล ศตวุฒิ .2546 : 38)

ในเด็กปกติการเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยประสบการณ์และผ่านขั้นตอนกระบวนการสื่อความหมายที่ค่อนข้างจะซับซ้อน ระบบนี้จะเริ่มต้นที่สมองซึ่งทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะเกี่ยวกับการพูด โดยส่งสัญญาณในลักษณะของคลื่นเสียงไปยังผู้รับเมื่อสัญญาณกระทบหูของผู้รับก็จะเดินทางเข้าไปยังหูชั้นใน และผ่านเข้าไปยังเส้นประสาทและสมอง สมองจะทำหน้าที่แปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน (ผดุง อารยะวิญญู. 2523 : 6 – 8) จากระบบการสื่อสารดังกล่าวเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแต่กำเนิด จะมีการเจริญเติบโตทางร่างกายและความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น นั่ง ยืน เดิน ตามปกติไม่ได้ด้อยกว่าเด็กปกติแต่ประการใด

(ศรียา นิยมธรรม. 2538 : 45) ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินมักคิดว่าเด็กเหล่านี้มีระดับสติปัญญาต่ำ แต่ความจริงจากงานวิจัยจำนวนมากพบว่าระดับสติปัญญาของเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินมีหลากหลายคล้ายเด็กปกติ เพียงแต่การสื่อสาร วิธีการเรียนการสอนตลอดจนวิธีการวัดผล อาจจะไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงทำให้ความสามารถในการเรียนของเด็กเหล่านี้ค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ (ผดุง อารยะวิญญู. 2533 : 14)

การเขียนเป็นวิธีสื่อสารให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้ติดต่อกับคนปกติได้ แต่ภาษาเขียนของเด็กเหล่านี้มักมีข้อบกพร่องมากมาย (Myklebust. 1964 : 282 – 290)

ทั้งในด้านการเขียนคำ ปริมาณคำ การใช้ชนิดของคำ การเขียนจำนวนคำต่อประโยคการเขียนประโยคและชนิดของความบกพร่องในการใช้ภาษาด้านการเขียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความสามารถในการเขียนปริมาณคำได้อย่างจำกัด ประโยคที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินการเขียนก็จะเป็นประโยคสั้น ๆ ใช้คำในแต่ละประโยคน้อย และมักเขียนคำตกหล่นตลอดจนเรียงลำดับคำในประโยคผิด จึงควรเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยตรงที่จะต้องหาวิธีแก้ไขความบกพร่องทางการได้ยินโดยตรงที่จะต้องหาวิธีแก้ไขความบกพร่องในด้านการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหล่านี้ เด็กทุกคนสามารถเขียนหนังสือได้ หากได้รับการสอนที่ถูกต้อง ปัญหาในการเขียนอย่างหนึ่งของเด็กก็คือไม่สามารถนึกหาคำที่จะนำมาเขียนได้ เขียนประโยคผิดหลักภาษา เรียงประธาน กริยา กรรม ไม่ถูกต้อง จึงต้องเลือกคำมาให้ตามที่บังคับไว้ในแผ่นป้าย (board) วงกลม ให้เด็กเลือกเขียนตามที่ครูกำหนดเมื่อเด็กมีทักษะในการเขียนประโยคจากตัวอย่างได้แล้วเด็กจะเขียนได้เอง

(ผดุง อารยะวิญญู. 2545 :ค)

สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญยิ่ง ในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีทักษะในการเขียนได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วยิ่งขึ้น ดังเช่นชุดพัฒนาทักษะเพื่อการเขียน เรื่องการสอนเขียนจากแผ่นป้าย วิจัยของ ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู (ผดุง อารยะวิญญู. 2545 : ค) ที่จัดทำขึ้นในการช่วยเหลือเด็กให้มีทักษะในการอ่าน การเขียน เหมาะสำหรับเด็กทุกคน ทั้งเด็กเรียนยาก และเด็กอื่นที่ต้องการมีความพร้อมในด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทย โดยชุดพัฒนาทักษะเพื่อการอ่านออกเขียนได้ได้รับการพัฒนาขึ้นตามหลักวิชาการ และได้ผ่านการวิจัยการทดลองใช้แล้วว่าเป็นเครื่องมือที่ดี มีคุณภาพ ซึ่งได้รับรางวัลผลงานวิจัยประจำปี 2546 สาขาการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำชุดพัฒนาทักษะดังกล่าวมาใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับช่วงชั้นที่ 1 เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยค ซึ่งการศึกษาครั้งนี้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนซึ่งคาดว่าจะผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อครูในการสอนต่อนักเรียนให้เกิดความพร้อมด้านการเขียนประโยคต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระหว่างก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นประโยชน์สำหรับครูในการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนในเรื่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วงล้อคำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพ
2. ได้สื่อการเรียนการสอนสำหรับสอนเขียนประโยค และสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนซึ่งกำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 1 มีอายุระหว่าง 7 – 14 ปี

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วงชั้นเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมจังหวัดสุโขทัย มีอายุระหว่าง 7 – 14 ปี และไม่มีภาวะพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 8 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วงล้อคำศัพท์
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยค

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที

5. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยระดับช่วงชั้นที่ 1 ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2544 โดยมีรายละเอียดกับเนื้อหา ดังนี้

- 5.1 คำและความหมายของคำ
- 5.2 คำนาม
- 5.3 คำกริยา
- 5.4 ประโยคและโครงสร้างของประโยค
- 5.5 ลักษณะของประโยค 2 ส่วน
- 5.6 ลักษณะของประโยค 3 ส่วน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน** หมายถึง นักเรียนที่มีสภาพการได้ยิน เมื่อทำการวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500, 1,000, 2,000 รอบต่อวินาที ใช้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินของหูตั้งแต่ 91 เดซิเบล ขึ้นไป เป็นนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งกำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 1

2. **ความสามารถในการเขียนประโยค** หมายถึง ทักษะในการเติมคำ เรียงคำ และเขียนคำเพื่อประกอบเป็นประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน ที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบการเขียนประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

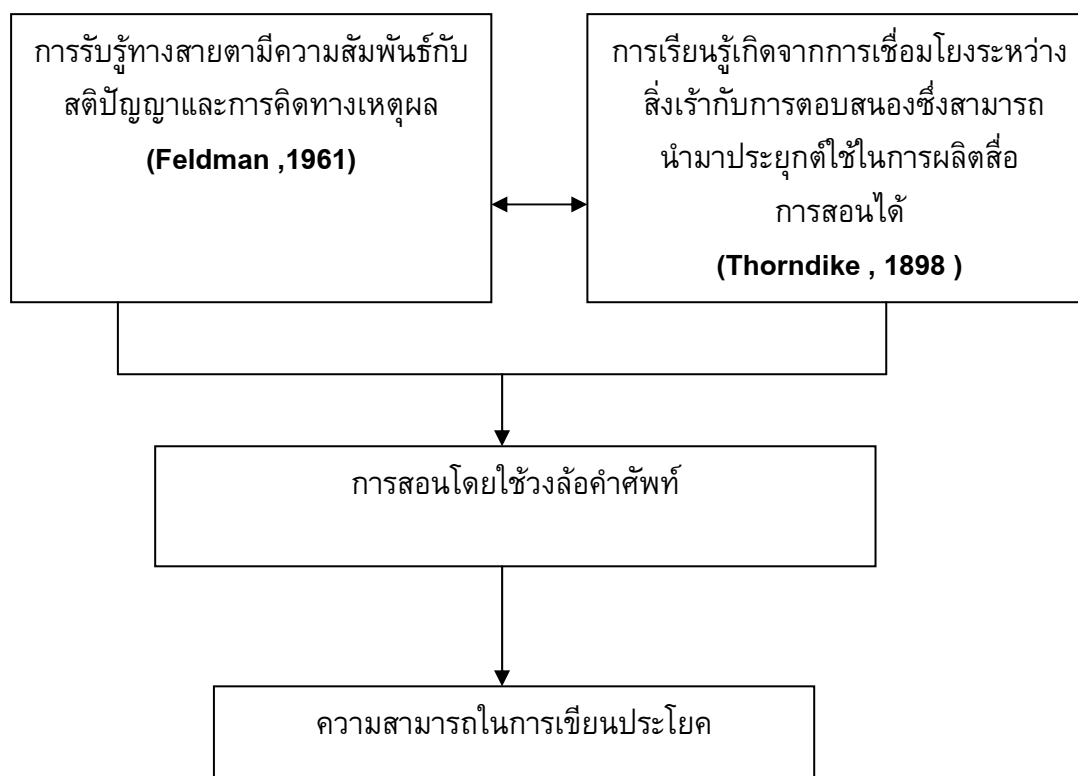
3. **วงล้อคำศัพท์** หมายถึง แผ่นป้ายรูปวงกลมที่มีคำศัพท์สำหรับนำไปใช้ฝึกการเขียนประโยคซึ่งพัฒนามาจากสื่อการสอนเขียนของ ผดุง อารยะวิญญู (2545 : 18) เพื่อช่วยเหลือเด็กให้มีทักษะในการอ่าน การเขียน เหมาะสำหรับเด็กทุกคน ทั้งเด็กเรียนยาก และเด็กอื่นที่ต้องการมีความพร้อมในด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทย

4. **ประโยค** หมายถึง กลุ่มคำที่เรียงติดต่อกันอย่างมีระเบียบมีความหมายที่ได้ใจความครบบริบูรณ์ โดยแบ่งออกเป็นประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน ซึ่งประโยค 2 ส่วนมีประธานแสดงหรือ กระทำกริยาได้เป็นที่เข้าใจชัดเจน จะประกอบไปด้วย บทประธานและบทกริยา ส่วนประโยค 3 ส่วนจะมีประธานแสดงหรือกระทำกริยา ยังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน

จำเป็นต้องมีส่วนที่ถูกประธานกระทำมาต่อท้ายบนกริยานี้ด้วย ซึ่งเรียกว่า “ บทกรรม ” จะประกอบไปด้วย บทประธาน บทกริยา และ บทกรรม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ อยู่ในระดับสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาความสามารถ การเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 สภาพความบกพร่องของการได้ยิน
 - 1.5 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.6 พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนประโยค
 - 2.1 วิธีการเรียนรู้คำ
 - 2.2 ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ
 - 2.3 เทคนิคการถ่ายทอดการสอนเขียน
 - 2.4 การเรียนการสอนในรูปประโยค
 - 2.5 ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 2.6 ข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวงล้อคำศัพท์
 - 3.1 ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน
 - 3.2 วงล้อคำศัพท์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 1) ได้ให้ความหมายและลักษณะของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน อาจจะ เป็นเด็กหูตึงหรือเด็กหูหนวกก็ได้

ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไปวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างดีกว่า เด็กเหล่านี้ไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์ในการฟังอย่างเต็มประสิทธิภาพ

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 ถึง 89 เดซิเบลวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินน้อยไปจนถึงสูญเสียการได้ยินรุนแรง

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่มีอวัยวะทางการได้ยินคือประสาทหูไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์เป็นปกติ ทำให้บุคคลไม่สามารถรับรู้โดยการฟัง ได้ปกติเหมือนเด็กอื่นๆทั่วไป ที่ไม่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (ลออ ชูติกร และจิตต์โส อินทโสพล.2524 : 4)

สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถมีการรับรู้ โดยการฟังได้ปกติเหมือนเด็กทั่วๆ ไปซึ่งแบ่งออกเป็นเด็กหูตึง คือเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป จนถึง 90 เดซิเบล สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อรับฟังให้ชัดเจนขึ้นและ ประเภทของเด็ก หูหนวกก็คือ เด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไปไม่สามารถรับฟังหรือไม่ได้ยินเลย และจากการสูญเสียการได้ยินนี้ ทำให้มีผลต่อพัฒนาการทางภาษา ทำให้การเรียนรู้ การเข้าใจภาษาไม่เป็นไปตามปกติ

1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นิวบี (Newby. 1985 : 31 - 55) ได้รวบรวมประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. ความบกพร่องทางการได้ยินเกิดจากการนำเสียง (Conduction Impairment) เป็นความบกพร่องในส่วนของหูที่ทำหน้าที่นำคลื่นเสียงด้วยอากาศ เช่น ในส่วนของหูชั้นนอก ได้แก่ การอุดตันของรูหู เยื่อแก้วหูทะลุ เป็นต้น

2. ความบกพร่องจากประสาทหูพิการ (Sensorineural Impairment) เป็นความพิการ อันเกิดจากความบกพร่องของหูชั้นในหรือส่วนของประสาทหูที่ติดต่อยกหูชั้นในกับสมอง

3. ความบกพร่องของสมองส่วนกลาง (Central Impairment) เป็นความบกพร่องเนื่องจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการแปลความหมายไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างปกติ อันอาจเกิดจากการอักเสบที่สมองในส่วนดังกล่าว

4. ความบกพร่องรวม (Mixed Impairment) เป็นความพิการที่เกิดจากการนำเสียงที่หูชั้นนอกและชั้นกลางเกิดขึ้นรวมกับความพิการของประสาทหู ซึ่งอยู่ในหูชั้นใน

ศรียา นิยมธรรม (2541 : 22 - 23) ได้พิจารณาประเภทของการสูญเสียการได้ยิน คำนึงถึงตำแหน่งที่เกิดความผิดปกติของกลไกการได้ยิน ไว้ดังนี้

1. การนำเสียงเสีย (Conductive hearing loss)

เป็นการสูญเสียการได้ยิน ที่มีสาเหตุจากความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง ซึ่งเป็นส่วนของการนำเสียง เช่น แก้วหูทะลุ หนองหูอักเสบ กระดูกหูสามชิ้น เคลื่อนไหวไม่ได้ เป็นต้น

2. ประสาทหูเสีย (Sensorineural hearing loss)

เกิดจากความผิดปกติที่หูชั้นในหรือประสาทหู เช่น ประสาทหูเสียจากการแพ้ยาหรือเสียงระเบิด เสียงอึกทัก เป็นต้น

3. ผสม (Mixed hearing loss)

การสูญเสียการได้ยินประเภทนี้ เกิดจากการที่หูชั้นนอกหรือหูชั้นกลาง มีความผิดปกติร่วมกับหูชั้นในหรือประสาทหู เช่น การเป็นโรคหูน้ำหนวกเรื้อรัง

4. การแปลเสียงเสีย (Central hearing loss)

เกิดจากการที่สมองซึ่งทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสีย ซึ่งเกิดจากเนื้องอกในสมอง สมองอักเสบ เส้นเลือดในสมองแตก ทำให้ศูนย์รับฟังเสียงใช้การไม่ได้จึงทำให้ไม่เข้าใจความหมายของเสียง

5. จิตใจผิดปกติ (Functional or Psychological hearing loss)

ความผิดปกติจากจิตใจหรืออารมณ์ ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียง แสดงอาการเหมือนคนหูหนวก หูตึง ทั้งกลไกการได้ยินปกติ ต้องให้แพทย์หรือนักจิตวิทยารักษา

สรุปได้ว่า ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลต่อการพัฒนาการทางด้านภาษาพูดของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะพัฒนาการทางภาษาได้ดีนั้น ผู้ฝึกต้องรู้ถึงส่วนประกอบอันสำคัญจึงจะจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับการสูญเสียการได้ยินของนักเรียนแต่ละคน

1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

จากการศึกษาถึงระดับและ ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน ดังกล่าว ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศร นิยมธรรม (2523 : 245 - 249) ได้กล่าวถึง ความบกพร่องทางการได้ยินที่เกิดขึ้นได้ หลายกรณี ดังนี้

1. สาเหตุสืบเนื่องมาแต่ก่อนเกิด อาจได้แก่ การเจ็บป่วยของมารดาขณะตั้งครรภ์ เช่น ตกเลือด หัดเยอรมัน ไข้หวัด คางทูม โดยเฉพาะขณะตั้งครรภ์ในสัปดาห์ 3 เดือนแรก

2. ความบอบช้ำหรือสภาวะอื่น ๆ จากการคลอด เช่น ความผิดปกติในขณะคลอด ปัญหาจากกลุ่มเลือดของแม่และลูกเข้ากันไม่ได้

3. สาเหตุจากภายหลังการคลอด เช่น เกิดจากเชื้อโรค อุบัติเหตุต่าง ๆ เกิดจากการใช้ยาปฏิชีวนะ เกิดขึ้นในคนสูงอายุ หรือเกิดจากเสียงรบกวนจากสภาพแวดล้อมได้แก่ เสียงเครื่องจักรกล เครื่องยนต์ วัตถุระเบิด และสาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ เกิดจากสภาพจิตใจ

ดังนั้นสรุปได้ว่าสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเกิดขึ้นได้หลายกรณี อาจเกิดระหว่างตั้งครรภ์ เกิดจากการคลอด และเกิดภายหลังการคลอด

1.4 สภาพความบกพร่องของการได้ยินของเด็ก

สภาพความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก หมายถึง สภาพการสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอันเป็นสาเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจนโดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เด็กหูตึง และเด็กหูหนวก

1.4.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินจนไม่สามารถเข้าใจคำพูดและสนทนาซึ่งจำแนกได้ตามเกณฑ์การพิจารณาอัตราความพิการของสมาคมโสต คือ นาสิกแพทย์ แห่งประเทศไทย โดยใช้เฉลี่ยการได้ยิน มีหน่วยวัดเป็นเดซิเบลที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 Hz ในหูที่ดีกว่ามี 4 ระดับคือ

หูตึงระดับที่ 1 หูตึงน้อย สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 40 เดซิเบล

หูตึงระดับที่ 2 หูตึงปานกลาง สูญเสียการได้ยินระหว่าง 41 - 55 เดซิเบล มีปัญหาในการรับเสียงพูดในระยะ 3 - 5 ฟุต มีปัญหาการพูด เช่น พูดไม่ชัด พูดเสียงดัง หรือเบากว่าปกติ ต้องใช้เครื่องช่วยฟัง และได้รับการฝึกจากนักแก้ไขการพูด

หูตึงระดับที่ 3 หูตึงมาก สูญเสียการได้ยินระหว่าง 56 - 70 เดซิเบล มีปัญหาในการได้ยินและใช้คำพูดในชีวิตประจำวันเพราะต้องใช้เสียงดังมากจึงจะได้ยิน ต้องใช้เครื่องช่วยฟังและรับบริการแก้ไขการพูด

หูตึงระดับที่ 4 หูตึงรุนแรง สูญเสียการได้ยินระหว่าง 71 - 90

เดซิเบล ไม่ได้ยินเสียงพูดตามปกติแม้ใช้เครื่องช่วยฟังแล้วก็ตาม มีปัญหาในการพูด เช่น พูดไม่ชัด พูดไม่ได้ ไม่เข้าใจภาษา มีพัฒนาการทางภาษาพูดและภาษาเขียนแตกต่างจากเด็กปกติบางคนต้องใช้ภาษามือและท่าทางในการสื่อความหมาย

1.4.2 เด็กหูหนวก หมายถึง ผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาก จนไม่สามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาพูดได้ หากไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ และถ้าวัดระดับการได้ยินที่ 500, 1,000 และ 2,000 HZ จะมีการตอบสนองของหูข้างที่ดีกว่า ต่อเสียงบริสุทธิ์ตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป

สรุปได้ว่า สภาพความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก หมายถึง สภาพการสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอันเป็นสาเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ซึ่งมีระดับการได้ยินที่แตกต่างกัน

1.5 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2541 : 23 - 24) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. การพูดจะมีปัญหา เด็กอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับอายุของเด็กที่สูญเสียการได้ยิน และโอกาสที่ได้รับการสอนพูด

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยตที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจคิดว่าเด็กประเภทนี้เป็นเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น จากรายงานการวิจัยเป็นจำนวนมากกล่าวว่า ระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความหลากหลาย คล้ายเด็กปกติ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาทำให้เป็นอุปสรรค

5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดีปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงให้สามารถปรับตัวได้

สุชา จันทน์เอม (2523 : 53 - 54) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. มีการพูดการฟังไม่ชัดเจน ชอบยกมือป้องหู จ้องหน้าคู่สนทนามากกว่าปกติมีการเคลื่อนไหวเร็วอยู่ไม่สุข ชนมากกว่าเด็กปกติ บางคนมีการทรงตัวผิดปกติในรายที่มีโรคแทรกซ้อน

2. มักจะหลีกเลี่ยงการสนทนากับคนทั่วไป ชอบถามซ้ำๆ และบ่อยๆ เสียงพูดเพี้ยนแปร่ง สลีการพูดไม่เป็นตามปกติ มัดพูดผิดเสมอ ๆ จังหวะการพูดไม่ดี บางรายติดอ่าง

3. มักเข้าใจเรื่องราวต่างๆ คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงเสมอ เพราะฟังไม่ชัดและไม่เข้าใจคำพูด ใช้ภาษาสั้นมาก ชอบใช้ภาษามือแทนคำพูด

4. มักชอบระแวงสงสัย อารมณ์ร้าย โกรธง่าย ฉุนเฉียว บางทีไม่มี เหตุผล ปรับตัวเข้ากับคนอื่นค่อนข้างยาก ไม่ชอบเข้าสังคม บางรายขี้อาย เข้ากับเพื่อนไม่ได้

แสงจันทร์ คำเมือง (ม.ป.ป. : 11) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. ไม่ใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมาย ถ้าใช้ภาษามักใช้ค่อนข้างน้อย หรือใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ มีความจำกัดในการใช้คำศัพท์

2. ชอบจ้องหน้าผู้พูด

3. ตาไวต่อการเคลื่อนไหวของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว มักหันไปมองบ่อย ๆ

4. มีความรู้สึกไวต่อการสัมผัสเหมือนและจะหันไปดูที่มา

5. ไม่ค่อยหัวเราะ หรือถ้าหัวเราะก็จะมีเสียงค่อนข้างแปร่ง

6. พูดไม่ชัด เสียงพูดผิดปกติ

7. ไม่พูดหรือเล่นเสียงกับตัวเองขณะเล่น

8. ไม่ชอบร้องเพลง หรือไม่แสดงอาการเปล่งเสียงกับเสียงดนตรี

9. อาจพบการใช้เสียง เอ้อ อ้า เรียกความสนใจจากผู้อื่น

10. ชอบทำท่าใบ้

11. แสดงอาการตอบสนองต่อเสียงที่ดังในระดับที่เราพอได้ยินค่อนข้างสม่ำเสมอ

บางทีแสดงอาการหวาดกลัวต่อเสียง

12. ชอบให้ผู้ใหญ่แสดงความรักโดยการกอด อุ้ม ลูบศีรษะ เป็นต้น

13. ค่อนข้างซน ชอบหยิบจับของมาพิจารณา

14. ชอบเล่นของเล่นต่าง ๆ มากกว่าเล่นกับเพื่อน ๆ ที่หูผิดปกติ

15. ชอบเล่นกับเพื่อนโดยใช้วิธีการสัมผัสกันบ่อยครั้ง เช่น ดีหลัง

ตบศีรษะ เป็นต้น

16. อาจพบว่ามีปัญหาในพัฒนาการทางอารมณ์และสังคม

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้เห็นว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเรื่องของภาษาทั้งการฟังการพูด ซึ่งมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและพฤติกรรมอื่นๆ เช่น การระแวงสงสัย การใช้ท่าใบ้แทนการพูด ฯลฯ

1.6 พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการบางอย่างเช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่พัฒนาการบางด้านอาจแตกต่างไปจากเด็กปกติบ้าง ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการด้านร่างกายเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความเจริญ

เติบโตทางร่างกายเป็นไปเช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีปัญหาเกี่ยวกับอวัยวะของการได้ยิน (แสงจันทร์ คำเมือง. ม.ป.ป. : 2) สำหรับในเรื่องส่วนสูง น้ำหนัก

สุขภาพ และสมรรถภาพทางกาย ไม่มีอะไรแตกต่างจากเด็กปกติบางที่อาจจะเหนือกว่าเด็กปกติ เด็กจะนำพลังงานส่วนเกินที่ไม่ต้องสูญเสียไปเพราะการพูดมาใช้ในการเล่นต่าง ๆ เช่น เล่นเกม ไม่ชอบอยู่นิ่งและมักเล่นรุนแรง (สถาพร สุวณฺณสุตฺต. 2530 : 473) จะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางร่างกายของเด็กที่มีความบกพร่องส่วนใหญ่จะเหมือนเด็กทั่วไป ถ้าเทียบเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติจะไม่สามารถเห็นความแตกต่างเลย

2. พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาไม่สามารถพูดระบายความรู้สึกและความคิดให้ผู้อื่นรู้ได้ ทำให้เกิดความกดดันของอารมณ์ (แสงจันทร์ คำเที่ยง. ม.ป.ป. : 29) การแสดงอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะรุนแรงกว่าเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักจะมีความวิตกกังวล มีความรู้สึกอึดอัดใจ คับข้องใจ เก็บตัว ขี้ระแวง ไม่ไวใจใคร ฉุนเฉียว โกรธง่าย ใจน้อย หวาดกลัวในสิ่งที่ไม่น่ากลัว (สถาพร สุวณฺณสุตฺต. 2530 : 742) เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ที่มีความซื่อสัตย์ หรือเกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงควรที่จะเข้าใจถึงสภาวะทางอารมณ์ของเด็กเหล่านี้ และจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กเหล่านี้ให้เหมาะสมโดยไม่ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ อันเป็นผลต่ออารมณ์จิตใจของเด็กเหล่านี้

3. พัฒนาการด้านสังคมและบุคลิกภาพขึ้นอยู่กับกระบวนการติดต่อ สื่อความหมายเป็นสำคัญ จึงมีผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถทางสังคม และบุคลิกภาพแตกต่างจากเด็กปกติและมีปัญหาในการดำรงชีวิตมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้จึงเติบโตด้วยความโดดเดี่ยวขาดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นจึงมีผลต่อความสัมพันธ์กับผู้อื่น (ชูชีพ อ่อนโคกสูง. 2527 : 77) การปรับตัวของเด็กเหล่านี้จึงแตกต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงควรได้รับการส่งเสริมมากเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

4. พัฒนาการทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเริ่มแสดงพัฒนาการที่ล่าช้าให้ปรากฏในช่วงปลายของวัยก่อนเข้าเรียน เนื่องจากความบกพร่องทางภาษาของเด็ก จึงส่งผลถึงการประมวลข้อมูลและก่อให้เกิดการขาดประสบการณ์และส่งผลถึงพัฒนาการและการพัฒนาความคิดรวบยอด (ศรียา นิยมธรรม. 2541: 68 - 69)

จากที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีพัฒนาการด้านร่างกายเหมือนเด็กปกติทั่วไป ส่วนพัฒนาการด้านอารมณ์จะรุนแรงกว่าเด็กปกติ พัฒนาการทางสังคมและบุคลิกภาพแตกต่างจากเด็กปกติ เนื่องจากไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่น มีผลกระทบ ต่อความสัมพันธ์กับผู้อื่น สำหรับพัฒนาการด้านสติปัญญา มีพัฒนาการไม่แตกต่างจากปกติที่คิดว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีสติปัญญาดำ เพราะไม่สามารถสื่อสารกับเขาได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนประโยค

2.1 วิธีการเรียนรู้คำ

เด็กเกิดการเรียนรู้คำต่าง ๆ ได้ต้องผ่านทักษะทางด้านการฟังและการพูดเด็กมีประสบการณ์ในการฟังคำต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมตัวเด็กโดยการดูดซึม การปรับแต่งรวมทั้งการดัดแปลงให้เหมาะสมตลอดเวลา การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กพิจารณาได้ 2 ด้าน คือคำศัพท์ทั่วไปและคำศัพท์เฉพาะ เนื่องจากคำศัพท์ทั่วไปมีประโยชน์มากกว่าคำศัพท์เฉพาะเด็กจึงเรียนรู้คำศัพท์ทั่วไปมากกว่าคำศัพท์เฉพาะในทุกๆระดับอายุ การพัฒนาคำศัพท์ทั่วไปเด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุดและสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน เช่น ชื่อคน ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ แล้วจึงเรียนรู้ส่วนต่างๆ ของภาษาพูดหลังสุด เด็กเรียนรู้คำนามก่อน เป็นคำนามที่มีพยางค์เดียว ต่อมาก็เพิ่มเป็น 2 – 3 พยางค์

การเรียนรู้ภาษาเป็นการเลียนแบบ โดยเฉพาะในช่วงแรกของการหัดพูด ซึ่งในระยะนี้เด็กจะรับรู้คำด้วยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในระยะต่อมาเมื่อพัฒนาการทางสมองของเด็กมากขึ้น การลอกเลียนแบบจะลดลง เด็กมีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้นเป็นลำดับ (ญานี ปัจฉานนท์. 2547 : 17 ; อ้างอิงจาก Ginties. 1961 : 678 – 688) ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษาเกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือได้ยินเสียง การเรียนการพูดของเด็กเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้นั้น มีกระบวนการเรียนรู้ตามลำดับขั้นดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนภาษาเพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงคำพูดตามเสียงตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Indentification Learning) เด็กมิได้เลียนการออกเสียงอย่างเดียว แต่เลียนท่าทาง นิสัยใจออกจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยิน

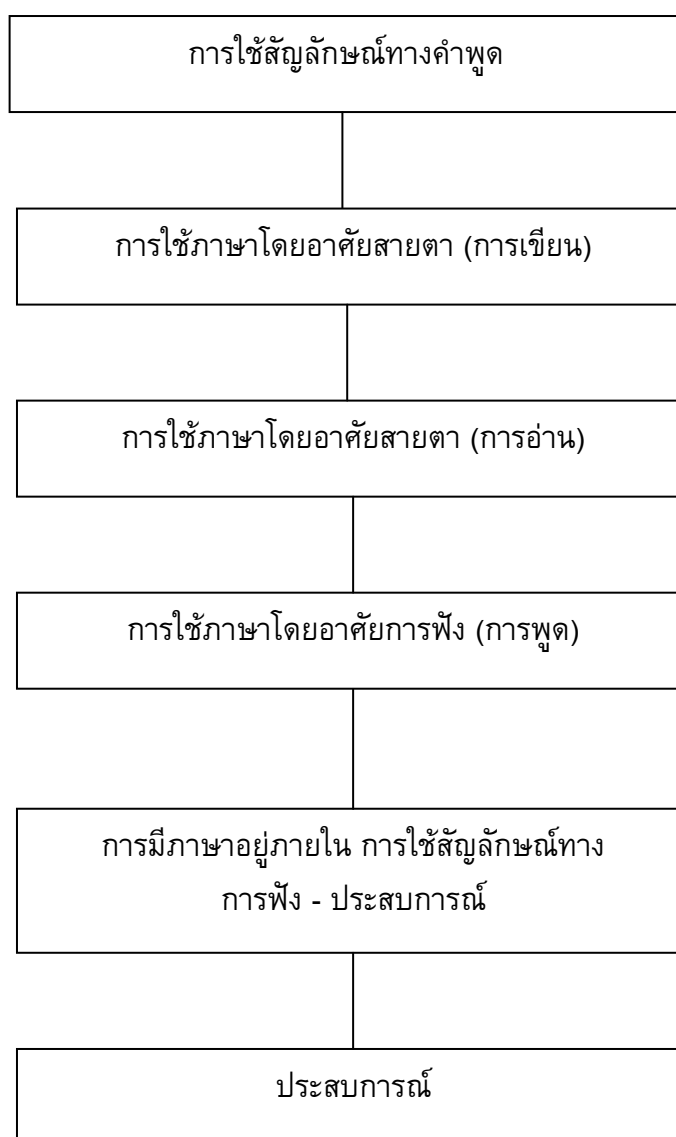
3. การเรียนรู้ด้วยสัมพันธภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงและสิ่งของ หรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า “ ตุ๊กตา “ โดยแม่หยิบตุ๊กตาให้แล้วบอกเด็กว่า “ ตุ๊กตา “ เด็กจะจำและเรียนรู้ได้

4. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question Answering) เมื่อเด็กเรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้วเด็กเกิดอยากรู้อยากเห็นและชอบใช้คำถามจึงควรตอบสนองเด็ก จะช่วยพัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น

5. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นการง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้อันเกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น รู้จักไก่ แล้วสอนให้รู้จักเปิดห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดลำดับเป็นระเบียบ

การเรียนรู้คำเป็นการพัฒนาไปตามขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษา ญานี ปัจฉานนท์. (2547 : 18 ; อ้างอิงจาก Myklebust.1964 : 238) ได้อธิบายถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กปกติไว้ว่าการเรียนภาษาของคนอาศัยการฟังเป็นปฐม ในขั้นแรกเด็กจะเรียนรู้จาก

ประสบการณ์ที่มีความหมายจากการมีความคิดทางภาษาอยู่ภายใน ต่อมาจึงพัฒนาเป็นการคิดคำ ด้วยการลองผิดลองถูก หลังจากเด็กมีภาษาอยู่ภายในแล้วเด็กจะโยงความสัมพันธ์ความหมายของ คำที่เป็นภาษาแม่ที่ใช้กันอยู่ หรือการเลียนแบบบุคคลใกล้ชิดก็จะเข้าใจคำง่ายๆ ในสิ่งแวดล้อมใกล้ ตัวเกิดการรับรู้ทางภาษาจนสามารถเข้าใจคำพูดได้เด็กจะแสดงออกด้วยการใช้คำพูดง่ายๆ ที่เป็น นามธรรม ในขณะเดียวกันก็จะได้ยินเสียงที่คนพูดสะท้อนกลับมาซึ่งมีบทบาทสำคัญในการรับรู้และ เป็นการพัฒนาการแสดงออกทางการเขียนต่อไป

ภาพประกอบ 2 ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์

เด็กจะพัฒนาการเรียนรู้คำมากขึ้นในลักษณะการพูดคุยโดยการสื่อสารแบบสังคม (Social Communication) แต่เด็กจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางเด็กจะพูดกับตนเองโดยไม่ฟังผู้อื่น (ญานี ปัจฉานนท์. 2547 : 19 ; อ้างอิงจาก Piaget ;& Inhelder. 1969 : 120 – 122)

เรียกว่าการพูดคนเดียวแบบรวมหมู่ (Collection Monologues) เด็กจะไม่พยายามเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ในช่วงอายุ 5 – 6 ปี เด็กก้าวไปสู่ขั้นคิดแบบหยั่งรู้ (Intuitive) ซึ่งเป็นการคิดโดยอาศัยการรับรู้

ในระยะแรกเด็กเรียนรู้ภาษาอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ เป็นการเรียนรู้ในลักษณะเดียวกับการฝึกทักษะและความสามารถด้านอื่นๆ การเรียนรู้คำได้จากการได้ยินคนอื่นพูดซ้ำๆ ก็นำมาพูด โดยเฉพาะคำที่มีความหมายที่ตนใช้อยู่เสมอ นอกจากนั้นการที่เด็กเรียนรู้ได้เร็วถ้าคำที่เด็กเรียนรู้เป็นประสบการณ์เดิมที่ใกล้ตัวเด็ก

(ญานี ปัจฉานนท์. 2547 : 19 ; อ้างอิงจาก บุษผา ชังพุก. 2524 : 52 – 58) จากทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาโดยเฉพาะทฤษฎีพัฒนาการเรียนรู้คำและการเข้าใจความหมายของคำเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก ดังที่ ดวงเดือน ศาสตราภรณ์ (2529 : 214 – 215) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่า

1. เด็กสามารถใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นซึ่งเปิดโอกาสให้เกิดสังคมประกิต (Soicialization)

2. เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นภายใน ในรูปแบบของการคิดและในระบบของการใช้สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

3. ภาษาเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก ดังนั้นเด็กจึงไม่ต้องอาศัยการกระทำกับวัตถุจริง ๆ เพื่อแก้ปัญหาเด็กสามารถสร้างจินตนาการในสมอง ซึ่งก่อให้เกิดการทดลองขึ้น เด็กสามารถจินตนาการถึงวัตถุ แม้ว่าวัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรืออยู่ในอดีตเด็กสามารถทำการทดลองในสมองและทำได้เร็วกว่าการกระทำกับวัตถุนั้นจริง ๆ

การกำหนดความก้าวหน้าหรือความล้มเหลวในการเรียนรู้คำต่างๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมายเป็นสิ่งสำคัญ การเข้าใจและรู้ความหมายของคำจะเป็นเครื่องมือที่เด็กใช้ในการเรียนรู้โลกของตนเอง โดยเฉพาะโลกปัจจุบัน ซึ่งการติดต่อสื่อสารมีความเจริญก้าวหน้ามาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้คำต่างๆ และสามารถใช้คำเหล่านั้นได้ด้วย ถ้าเด็กมีความรู้เกี่ยวกับคำและการใช้คำได้น้อยจะทำให้เด็กมีปัญหาด้านการปรับตัวในสังคม

(ญานี ปัจฉานนท์. 2547 : 20 ; อ้างอิงจาก Hurlock. 1964 : 266 – 267) โดยทั่วไปครูจะช่วยให้เด็กรู้จักความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ได้โดยวิธีการสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้เด็กได้มีโอกาสศึกษาคำศัพท์ให้มากขึ้นครูที่มีประสบการณ์มากมักจะคำนึงถึงองค์ประกอบในการพัฒนาความเจริญด้านความหมายของคำ คือ

1. ความสามารถทั่วๆ ไป ระดับวุฒิภาวะของเด็กเป็นตัวกำหนดขอบเขตในการเรียนรู้ความหมายของคำ แม้เด็กจะมีอายุเท่ากันก็จะมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้แตกต่างกัน

2. ประสบการณ์และความพร้อมในการอ่านของเด็กมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการรู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เด็กที่มีประสบการณ์และความพร้อมต่างกันย่อมรู้ความหมายของคำศัพท์มากน้อยต่างกันไป

3. ความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เด็กต้องการเรียนรู้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ครูควรช่วยให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นทุกโอกาส

4. การสอนคำต่าง ๆ ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะจะช่วยให้เด็กเข้าใจคำต่าง ๆ กว้างขวางมากยิ่งขึ้น (ญานี ปัจฉานนท์. 2547 : 20 ; อ้างอิงจาก Gray; & Kolmes)

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้คำเป็นกระบวนการตามระบบ เป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไปโดยอาศัย การฟัง การเลียนแบบ นอกจากนี้ความพร้อมในการเรียนรู้ และการถ่ายทอดของครูผู้สอนก็มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้คำของเด็กแต่ละคน

2.2 ความสามารถในการเรียนรู้การใช้ชนิดของคำ

การที่จะเรียนรู้การใช้ชนิดของคำต่าง ๆ ได้ เด็กต้องมีความเข้าใจความหมายของคำในการเรียนรู้ความหมายของคำมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ความหมายของคำ เช่น ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ระดับสติปัญญา ความยากง่ายและชนิดของคำ

การเขียนชนิดของคำเป็นเครื่องบ่งชี้ความเจริญก้าวหน้าเด็กจะเขียนคำของเด็กที่รู้จักและเข้าใจความหมายก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นคำนามและคำกริยา รองลงไป คือ คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำสรรพนาม คำบุรพบท และคำอุทาน เด็กจะเขียนคำอะไรก่อนนั้นขึ้นอยู่กับสภาพของเด็กอีกด้วย

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการเรียนรู้ชนิดของคำของเด็ก ดังนี้

เฮิร์ลล็อก (Hurlock. 1964 : 225) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้คำของเด็กปกติ เด็กจะเรียนรู้คำตามลำดับดังนี้คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ กับคำกริยาวิเศษณ์ และคำบุรพบทกับคำสรรพนาม

จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติของ ไมเคิลบัสท์ (Myklebust. 1964 : 306 – 416) เกี่ยวกับการใช้ชนิดของคำในเชิงเขียน เปรียบเทียบกับเด็กปกติกับเด็กหูหนวก โดยใช้แบบทดสอบการเขียนเรื่องจากภาพ ศึกษาจากเด็กปกติจำนวน 200 คน และเด็กหูหนวกจำนวน 200 คน พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างการใช้ชนิดของคำในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก โดยที่เด็กปกติการใช้ชนิดของคำมักเริ่มจากคำนาม คำกริยา คำนำหน้านาม (Articles)

และคำสรรพนาม คำบุรพบท คำคุณศัพท์ และคำสันธาน เป็นไปอย่างล่าช้า และรู้จักใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ เมื่ออายุ 15 ปี

ในเรื่องของคำนามพบว่า เป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก แต่ในเด็กหูหนวกจะมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้คำนามมากกว่าเด็กปกติ ในทุกระดับอายุ โดยเฉพาะในระดับอายุ 7 ปี จะใช้เกือบเป็น 2 เท่าของเด็กปกติ ในช่วงอายุ 7 ปี จะได้คะแนนการใช้คำนาม 100

เปอร์เซ็นต์ จนถึงอายุ 11 ปี แต่ในระดับอายุ 13 – 15 ปี จะลดลงเป็น 90 เปอร์เซ็นต์ และสำหรับ เด็กปกติหลังจาก 7 ปีแล้วจะไม่ใช่คำนามเพียงอย่างเดียว

คำกริยาใช้เป็นอันดับที่สองรองจากคำนาม พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี เด็กปกติใช้กริยา เป็น 2 เท่าของเด็กหูหนวก จาก 9 – 15 ปี คะแนนพอเปรียบเทียบ ใกล้เคียงกันแต่จะมีเด็กหูหนวก ที่ได้คะแนนศูนย์ในทุกระดับอายุ

คำสรรพนาม เด็กหูหนวกใช้คำสรรพนามได้ในช่วงระดับอายุตอนปลาย และมีความ คล่องแคล่วน้อยกว่าเด็กปกติ ยิ่งในเด็กหูหนวกจะใช้คำสรรพนามก็ต่อเมื่ออายุ 9 ปีไปแล้ว

คำบุรพบท ใช้เป็นอันดับที่สี่ พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี ไม่มีหูหนวกคนใดใช้คำนี้เลยแต่ เมื่อเติบโตขึ้นจะมีพัฒนาการใช้คำชนิดนี้คล่องแคล่วขึ้น

คำคุณศัพท์ เด็กปกติความคล่องแคล่วในการใช้คำนี้ พบเมื่ออายุ 7 ปี แต่เมื่ออายุมาก ขึ้นก็ไม่แสดงความเปลี่ยนแปลงชัดเจน ในเด็กหูหนวกไม่พบคำชนิดนี้เลย ในระดับอายุ 7 ปี และจะ ค่อยๆ ดีขึ้น แต่ไม่เท่ากับคำบุรพบท

คำกริยา คำวิเศษณ์ พบว่า คำชนิดนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบุคลิกภาพในคน ปกติ แต่เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในบรรดาคำทั้งหลาย สำหรับเด็กหูหนวกจึงไม่สามารถใช้คำนี้ได้ จนกระทั่งอายุ 11 ปี แต่ก็ไม่พัฒนาไปมากนักเมื่ออายุมากขึ้น

คำสันธาน เด็กปกติจะรู้จักใช้คำชนิดนี้เมื่ออายุ 9 ปี ส่วนเด็กหูหนวกจะใช้เมื่ออายุ 11 ปี แต่ไม่ได้ใช้บ่อยนักคือประมาณ 6 เปอร์เซ็นต์ สำหรับเด็กปกติ และ 3 เปอร์เซ็นต์สำหรับเด็ก หูหนวก

คำอุทาน เด็กปกติและเด็กหูหนวกจำนวนน้อยคนที่ใช้คำอุทาน ทั้งนี้เนื่องจากภาพไม่ได้ ไร้ใจให้เด็กใช้คำชนิดนี้มากนัก

2.3 เทคนิคการถ่ายทอดการสอนเขียน

ทักษะเบื้องต้นของการสอนเขียนคือ การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียนเป็น เรื่องราว การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น ในการช่วยส่งเสริมความสามารถในการเขียน ได้ถูกต้อง และรวดเร็ว พฐู ทังแดง (2534 : 10) กล่าวว่า การเขียนและสะกดคำมีความสำคัญต่อ การเรียนทุกวิชาและเป็นแขนงหนึ่งในวิชาภาษาไทย ซึ่งผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดทักษะและพัฒนาความสามารถทางการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออกทางภาษา เป็นการถ่ายทอดความคิด และความรู้สึกไปสู่ ผู้อ่าน ผู้มีประสบการณ์มากจะสามารถรวบรวมความคิดจากการฟัง การพูดและอ่านแล้ว ถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสารความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน (นฤมล กังวาลไกล 2534 : 27 :

อ้างอิงจาก Macrimon . 1978 : 3)

ก่อนที่เด็กจะเขียนเป็นคำได้นั้นต้องมีพื้นฐานการฟัง การพูด และการอ่าน โดยเฉพาะการอ่านแบบแจกลูกสะกดคำมาแล้ว ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการสอนเขียน เด็กจะอ่านหรือเขียนคำได้ถูกต้องก็ต่อเมื่อ ได้ฝึกทักษะการสะกดคำมาแล้วอย่างชำนาญ ประเทิน มหาพันธ์ (2519 : 60) ได้กล่าวถึงการสอนสะกดคำไว้ว่าการสอนสะกดคำจะได้ผลดีต่อเมื่อครูสอนให้เด็กออกเสียง เพราะเด็กได้ฟัง ได้เปล่งเสียงด้วยตนเองได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้เด็กสะกดคำไม่ผิดพลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา จึงควรให้ความสนใจในการสอนสะกดคำแก่เด็กให้มาก เพื่อเด็กจะได้สะกดคำได้ถูกต้องขณะเขียนคำต่าง ๆ ผู้เขียนต้องใช้ความคิดในการสะกดคำนั้น พร้อมกับเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำนั้นให้ถูกต้องทุกครั้ง การเขียนสะกดคำของเด็กจะอยู่ คนละด้านตรงกันข้าม กล่าวคือ

เมื่อมีคำยากมากขึ้นความสามารถในการเขียนสะกดคำจะลดต่ำลง การเขียนสะกดคำของแต่ละบุคคลจะอยู่กับความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้ (Gerberich; & Others. 1962 : 391)

เนื่องจากทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ในการสอนเขียนคำต้องให้เด็กได้รู้กฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำได้ (ยง อิงค์เวทย์. 2508 : 25) เด็กต้องมีความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรที่มีความหมายมาเรียงกันเป็นคำให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนคำนั้นๆ (Lado.1961 : 284) ความสามารถนี้ หมายถึง การเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในการเขียนคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง (สุนันทา โสรจิจ. 2511: 5) ซึ่งสอดคล้องกับ มัลลิกา ภักดิ์ธรงค์ (2531 : 28) ที่กล่าวว่าความสามารถในการเขียนคำ คือ การนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกด ตัวการันต์ ในภาษาไทยมาเรียงลำดับได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516 : 132) ได้สรุปจุดมุ่งหมายการสอนเขียนระดับประถมศึกษา ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันและช่วยให้เด็กเขียนเป็นคำได้
2. เพื่อให้เด็กเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้เด็กค้นคว้าและคิดคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

ในการสอนสะกดคำครูควรตั้งจุดมุ่งหมายไว้สองประการ คือ สอนเพื่อเขียนและสอนเพื่ออ่าน เมื่อครูต้องการสอนและสะกดคำเพื่อการเรียนเขียนควรจะให้นักเรียนฝึกด้านการเขียนซึ่งอาจจะให้สะกดคำตามบัตรคำให้ถูกต้องก่อน เมื่อสะกดคำได้ถูกต้องแล้วจึงเขียนคำนั้นจะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (กรมสามัญศึกษา. 2533 : 47)

บุญปก อ่อนเผ่า (2526 : 11 - 12) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการสอนสะกด คำไว้ดังนี้

1. มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ การสอนสะกดคำที่ดีนั้น ครูจะต้องให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ ครูต้องมีวิธีเร้าให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกดคำช่วยให้เด็กคุ้นเคยกับรูปคำและเสียงของคำ เพื่อให้เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น

2. มีความสามารถที่จะเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำ ฟังออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียงสามารถจำรูปร่างของคำ จำลำดับอักษรได้ จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2532 : 1) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนในระดับชั้นประถมศึกษา ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสอนและสะกดคำไว้คือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็ว

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ครูจึงต้องหาวิธีการสอนการเขียนสะกดคำ เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด

จรัสศรี กิจบัญญัติอนันต์ (2532 : 26) กล่าวว่า การสอนเขียนคำเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเขียนหนังสือได้ถูกต้อง นักเรียนจะเขียนคำและสะกดคำได้ถูกต้องอาศัยทักษะและนิสัยการพูด การฟัง และการอ่านที่ดี ในการสอนเขียนคำครูจึงจำเป็นต้องฝึกให้นักเรียน หัดฟัง หัดพูด และหัดอ่านคำให้ถูกต้องชัดเจน การสอนเขียนสะกดคำเป็นเรื่องที่เด็กไม่ค่อยชอบเรียน โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้จะรู้สึกเบื่อหน่าย และวิตกกังวลทุกครั้งที่จะต้องเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ ดังนั้น ครูจึงต้องหาวิธีและรูปแบบที่จะนำบทเรียนให้สนุกสนานน่าสนใจโดยหากิจกรรมแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาประกอบการสอนอยู่เสมอ

ในการสอนเขียนสะกดคำมีนักการศึกษาได้เสนอแนะไว้หลากหลายแนวคิด สมบัติ มหารศ (2521 : 87 - 88) ได้เสนอแนวความคิดในการเขียนสะกดคำว่าควรดำเนินการตามวิธีการ 7 ขั้น ดังนี้

1. ให้ยึดหลักในการเขียนสะกดคำ นักเรียนควรจะได้เขียนสะกดคำที่ต้องการให้ในชีวิตประจำวันและเป็นคำที่นักเรียนสนใจ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนสะกดคำให้แกตนเอง

2. กระบวนการสะกดคำ ก่อนที่สอนให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำ ครูควรให้นักเรียนได้มีโอกาสออกเสียง และแปลความหมายของคำนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้ยังต้องฝึกแยกเสียงพยัญชนะ คำ ต่อจากนั้นจึงหลับตานึกมองซ้ำให้เกิดความทรงจำให้ได้แล้วจึงให้สะกดคำกระบวนการเหล่านี้ควรกระทำซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้เกิดความชำนาญ

3. ขั้นตอนในการสะกดคำมีดังนี้

3.1 เรียนรู้คำต่าง ๆ และขยายคำ

3.2 ออกเสียงคำ พยางค์ เช่น คำว่า หน้าตา น่ารัก

3.3 อภิปรายให้เข้าใจเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเหมือนกันและต่างกัน

3.4 หลับตาสะกดในใจ

3.5 ช่วยเหลือคนที่อ่อนในการสะกดคำ

3.6 สะกดซ้ำคำต่าง ๆ

3.7 เขียนเป็นประโยค

4. การทำแผนการสอนประจำสัปดาห์

5. หลักเกณฑ์การเลือกคำใหม่สะกดคำ มีดังนี้

5.1 สะกดคำที่เป็นคำพ้อง

5.2 สะกดคำที่ได้ยินเสียงครูพูด

5.3 สะกดคำที่ได้จากการอ่าน

6. การจัดกิจกรรมสะกดคำ การสะกดคำจะมีผลดี ถ้าให้อ่านได้ก่อนแล้วจึงเขียน หรือไม่ก็ให้เขียนจากคำที่เคยเขียนผิด เขียนตกหล่นและให้หัดสะกดคำตามที่ตนพอใจ

7. การสะกดคำเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมให้นักเรียนทำงานตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้อย่างดีและไม่ควรใช้เวลาเกิน 15 นาที ต่อการเขียนสะกดคำแต่ละครั้ง เพราะถ้านานเกินไปกว่านี้ นักเรียนจะไม่สนใจในการทำงาน

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2525 : 49 - 50) ได้เสนอแนะกระบวนการสอนเขียนสะกดคำ ควรเป็นดังนี้

1. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำให้ชัดเจน และถูกต้อง

2. ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้น

3. ให้นักเรียนสะกดคำให้ได้

ประยงค์ โชติการณ (2534 : 138 -139) ได้เสนอแนะการสอนเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

1. ในการสอนเขียนสะกดคำ ครูควรเน้นที่ความหมายของคำก่อนเพราะมีคำพ้องเสียงอยู่มาก และเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย

2. ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการเขียนสะกดคำให้แก่เด็ก และครูทุกคนในโรงเรียนควรร่วมมือกันแก้ไข ถ้าพบว่าเด็กนักเรียนคนใดเขียนสะกดคำผิดจะต้องแก้ไขให้ถูกต้องทันทีอย่าปล่อยทิ้งไว้ เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนเกิดความท้อแท้ในคำผิดนั้น

3. ในการสอนเขียนสะกดคำแต่ละครั้ง ควรมีทั้งคำที่ค่อนข้างง่ายไปจนถึงคำยาก ส่วนคำที่มีความยากมากครูจะต้องใช้เวลาในการฝึกให้มากยิ่งขึ้น และควรสอนให้มีความสัมพันธ์กันทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการอ่านสะกดคำจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในการเขียนคำได้อย่างถูกต้อง ควรคำนึงถึงขั้นตอน หรือลำดับขั้นในการสอนเขียนคำ ดังนี้

1. เขียนคำที่สอนให้นักเรียนดู การเขียนคำที่สอนให้นักเรียนดูจะเกิดผลดีในการสอน 2 ประการคือ

1.1 ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจขึ้น

1.2 การให้สัมผัสหลาย ๆ ครั้ง จะช่วยให้นักเรียนจำรูปคำได้ดีขึ้น

2. ครูอ่านให้ฟัง ให้นักเรียนอ่านตาม จะให้อ่านทีละคนหรืออ่านพร้อมกันแล้วแต่ครูจะเห็นสมควร การอ่านในขั้นนี้ถือว่าการสอนอ่านออกเสียงไปด้วย

3. ครูอธิบายความหมายของคำ โดยยกตัวอย่างการใช้คำประกอบ เมื่อให้นักเรียนอ่านคำแล้ว ครูก็อธิบายความหมายของคำนั้น ๆ ให้นักเรียนทราบโดยการนำคำที่อธิบายความหมายนั้นเข้าประโยคให้นักเรียนดู ต้องยกตัวอย่างหลาย ๆ ประโยคนักเรียนจึงจะเข้าใจความหมายของคำดี การอธิบายในลักษณะนี้จะเกิดผลดีแก่นักเรียน 2 ประการคือ

3.1 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำดีขึ้น เพราะมีตัวอย่างการใช้คำให้ดู

3.2 ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ในการใช้คำนั้นได้ดีขึ้น คือดีกว่าที่ครูอธิบายความหมายโดยไม่ยกตัวอย่างการใช้ให้ดู

4. ให้นักเรียนผูกประโยค โดยใช้คำนั้น ๆ ขึ้นนี้มีความสำคัญมาก เพราะการสอนคำนั้น มิได้มุ่งเพียงให้นักเรียนรู้ความหมายของคำเพียงประการเดียว แต่มุ่งให้นักเรียนใช้คำถูกต้อง ด้วยการฝึกให้นักเรียนใช้คำเข้าประโยค

คิง (King. 1965 : 15) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนในการสอนเขียนคำที่ครูควรคำนึงถึง คือ

1. ตรวจ (Examine) ได้แก่การตรวจสอบคำที่จะให้นักเรียนเขียนอย่างระมัดระวัง เช่น คำที่มีอุปสรรค และคำที่มีปัจจัยแล้วบันทึกไว้
2. ออกเสียง (Pronounce) ได้แก่การออกเสียงคำที่จะเขียนได้อย่างถูกต้อง
3. สะกดคำ (Spell) ได้แก่การฝึกหัดสะกดคำที่จะเขียนด้วยปากเปล่า โดยออกเสียงดัง ๆ ทำเช่นนี้หลายครั้ง
4. เขียน (Write) ได้แก่การฝึกเขียนคำที่สะกดนั้น ๆ จำนวน 5 - 10 ครั้งแล้วตรวจสอบดูว่าเขียนถูกต้องหรือไม่
5. ใช้ (Use) นำคำที่สะกดมาแต่งประโยค
6. ทบทวน (Review) ทบทวนคำที่เขียนสะกดคำแต่ละคนในโอกาสต่อไป

จากการศึกษาการจัดลำดับความยากง่ายของคำ แบรดฟิลด์ และ สจ๊วต (Bradfield; & Stewart. 1975 : 244) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้นใช้การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากไปจนถึงคำที่ นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อยโดยไม่ต้องใช้วิธีทางสถิติ

ในปี ค.ศ. 1977 พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการสอนและสอนโดยตำรากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 94 คน ในรัฐเพนซิลวาเนีย พบว่า ความสามารถในการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมการศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา ต่อมา พาสซานันท์ (Passanante. 1979 :56) ได้ศึกษาความสามารถของการสอนสะกดคำ โดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (I.T.A) และแบบตามลำดับอักษรแบบเดิมกับนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 แล้วเปรียบเทียบความสามารถของการสะกดคำ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับ และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสองฉบับ พบว่า ผลการสอบทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาด้านความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติและเขาได้ให้ข้อคิดว่า การสะกดคำนั้นจะช่วยให้การอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย ส่วน มิทเชล (Mitchell. 1980 : 1932A) ได้ ศึกษาความสามารถของการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือกลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรม และกิจกรรม เขียนเรื่องและมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 3 กลุ่มเขียนคำสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียน และการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

สำหรับในประเทศไทย ได้มีผู้ทำการศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำ เปรียบเทียบกับทักษะทางด้านอื่น ๆ ดังผลการศึกษาของ นันทรัตน์ ชื่นชมน์ (2531:62) ได้ทำการวิจัยความสามารถทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับการเรียนโดยวิธีปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 50 - 51) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำ ระหว่างการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ภายหลังจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกการเขียนสะกดคำ ด้วยการใช้แบบฝึกหัดแล้วนักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้นคือ สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

จำปี แดงด้าง (2538) ได้ศึกษาวิจัยความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการใช้เกมผสมผสานประกอบการสอน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็ก ระหว่าง 5 - 6 ปี จำนวน 6 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเรียนพิเศษ ปีการศึกษา 2537 มีระดับสติปัญญาในเกณฑ์ปกติ ไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน เลือกโดยใช้วิธีเจาะจงของสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนพิการทางสมองและปัญญาปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยทดลองใช้เกมผสมผสาน ประกอบการสอน พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอน โดยใช้เกมผสมผสาน มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.5

นิภาพร ปวนสุรินทร์ (2542) ได้ศึกษาวิจัยความสามารถและสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยเปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำก่อนและหลังการฝึกทักษะ โดยใช้เกม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปัญญาวุฒิกร ปีการศึกษา 2541 จำนวน 10 คน เลือกใช้แบบเจาะจงและกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ๆ ละ 4 ครั้ง ๆ ประมาณ 15 - 20 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ผลวิจัยพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถสะกดคำภาษาไทย หลังการเรียนสะกดคำโดยใช้เกม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จำรัส จินดาวงศ์ (2545) การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ผลวิจัยพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนเขียนสะกดคำโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาเช่นเดียวกับเด็กปกติ จากผลการวิจัยของ นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ (2529 : 49) ได้ศึกษาความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการจำแนกคำในภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ปีการศึกษา 2528 เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน พบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนร่วมกับเด็กปกติกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม กับกลุ่มควบคุมที่เรียนจากการสอนตามปกติ มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาจากคะแนนความสามารถทางการเรียนในแต่ละเรื่องย่อยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งสองกลุ่ม พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม มีคะแนนสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนตามปกติ

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับกลุ่มควบคุมที่เรียนตามปกติ มีความคงทนในการจำแนกคำต่างกันอย่างใด ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาศึกษาในแต่ละเนื้อหาเรื่องย่อยของบทเรียน พบว่าความคงทนในการจำแนกคำของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในเรื่อง คำสันธาน คำวิเศษณ์ คำนาม และคำกริยามากกว่ากลุ่มควบคุม และในปี พ.ศ.2532 บุษบา บัวชื่น (2532 : 58) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองกับความสามารถทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

- 2.1. นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงมีสมรรถภาพสมองด้านการรู้และเข้าใจ ด้านการจำ ด้านการคิดเอกลัษณ์ ด้านการคิดอเนกนัยสูงกว่านักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

- 2.2. สมรรถภาพสมองที่มีค่าความสัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนภาษาไทย ได้แก่ สมรรถภาพสมองด้านการคิดเอกลัษณ์ ด้านการรู้และเข้าใจด้านคิดเอกลัษณ์ตามลำดับ

เพยาวี ศรีบัว (2535 : 47) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จากโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดราชบุรี จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่

ได้รับการสอนเขียนสะกดคำ โดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษรมีความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกัน

การเขียนเป็นการแสดงออกทางภาษาในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกไปยังผู้อ่าน ผู้เขียนต้องมีประสบการณ์มากและสามารถรวบรวมความคิดจากการฟัง การพูด และการอ่าน การจัดลำดับขั้นตอนที่ดี การใช้เกมต่าง ๆ การสอนแบบบูรณาการ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะส่งผลให้เด็กเกิดการเรียนรู้นอกจากนี้การสอนเขียนแบบสะกดคำ เด็กจะสามารถเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องแม่นยำ เนื่องจากขณะที่เด็กสะกดคำจะมองเห็นสัญลักษณ์ของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ พร้อมกับได้ยินเสียง และในเวลาเดียวกันเด็กก็ได้เรียนรู้โครงสร้างของคำไปด้วย

2.4 การเรียนการสอนในรูปประโยค

ความก้าวหน้าในการเรียนรู้คำต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมาย ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ขั้นสูงเพื่อสื่อการเขียนประโยค การเขียนเป็นประโยคต้องอาศัยความคิดขั้นนามธรรมรวมทั้งหลักวิชา และศิลปะ ต้องจำรูปแบบการเขียนประโยคการรู้จัก สังเกตวิธีเขียนของผู้ที่มีความสันทัด จะเป็นแนวทางในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง ทั้งการพูดและการเขียน

การนำคำในภาษาไทยมาเรียงให้เป็นประโยค หรือการผูกเป็นประโยคนั้นค่อนข้างจะแน่นอนหากการเรียงลำดับผิดไปประโยคจะเปลี่ยนความหมายหรืออาจผิดไวยากรณ์ได้ (วรรณ แก้วแพรก. 2538 : 70) นักภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาในโลกนี้ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ส่วนภาษาไทยนั้นมีลักษณะของภาษาที่เรียงแบบ ประธาน กริยา และ กรรม ถ้าผู้พูดต้องการพูดคำใดเป็นเรื่องใหม่ซึ่งผู้พูดต้องการบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ผู้พูดก็จะกล่าวถึงท้ายสุด

การเขียนประโยคเป็นการเขียนด้วยความเข้าใจ เด็กจะต้องใช้ทักษะความรู้และความสามารถสูงกว่าการเขียนตามแบบ การเขียนประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นการสื่อความหมายได้เพียงจุดเล็กๆ จุดใดจุดหนึ่ง การเขียนด้วยความเข้าใจเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ การเขียนประโยคของนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่เท่ากัน โดยที่นักเรียนซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่า จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่าและมีจำนวนคำในประโยค มากกว่านักเรียนในระดับชั้นต่ำกว่า (สราญ บุญญานุสนธิ์ ; และคนอื่น ๆ 2535 : 13)

ตามหลักสูตรประถมศึกษาการสอนภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะในการสอนการเขียนประโยค มีเนื้อหาสาระหลายประการด้วยกัน คือ

1. กำหนดคำให้ผูกประโยค
2. การผูกประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ
3. การเติมคำในช่องว่างของประโยค
4. การใช้คำขยาย เพื่อขยายคำบางคำในประโยค

5. การผูกประโยค ตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในบทเรียน
6. การผูกประโยคบรรยายภาพ
7. การเรียงลำดับในประโยคใหม่ โดยให้เนื้อความของประโยคที่เรียงลำดับใหม่ยังมีเนื้อความเหมือนเดิม
8. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ให้เนื้อความของประโยคเปลี่ยนไป
9. ลักษณะของการผูกประโยค
10. หลักในการผูกประโยค

จากเนื้อหาดังกล่าวผู้สอนต้องพิจารณานำมาสอนให้เหมาะสมกับสติปัญญา วัยและระดับชั้นของนักเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ผู้สอนต้องคำนึงลำดับชั้นในการสอนซึ่ง วรรณ แก้วแพรง (2538 : 82 - 83) ได้เสนอเกี่ยวกับลำดับชั้นในการสอนการเขียนประโยคไว้ดังนี้

1. ต้องพิจารณากำหนดเนื้อหาที่จะสอนไว้เป็นการล่วงหน้า ว่าเนื้อหาใดจะสอนตามลำดับก่อนหลังอย่างไร เมื่อถึงเวลาสอนก็สอนเนื้อหา นั้น ๆ ไปตามลำดับที่กำหนดไว้
2. ลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนไปตามลำดับชั้นของความยากง่ายในลักษณะที่เนื้อหาที่สอนก่อนเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เนื้อหาต่อไปแล้ว การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก
3. ลำดับชั้นในการสอนที่กล่าวมา จะต้องสอนสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก หรือจากสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์อยู่บ้างแล้วไปหาสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์น้อย
4. ในการสอนเนื้อหาหนึ่งๆ เช่น การสอนเขียนประโยคโดยประหยัดคำ การเรียงลำดับคำให้ถูกที่ บางเนื้อหาที่ไม่มีลำดับชั้นในการสอน แต่บางเนื้อหาลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนตามลำดับชั้นแล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก
5. ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจหลายประการเป็นต้นว่า ความรู้เกี่ยวกับประโยค ความรู้เดิมของนักเรียนความรู้ความสามารถที่นักเรียนต้องใช้ในการเรียนเนื้อหานั้น ๆ
6. เมื่อผู้สอนกำหนดว่าจะลำดับชั้นตอนการสอนอย่างไร จะสอนอะไรก่อน อะไรหลังแล้ว ผู้สอนต้องนึกและคิดไว้ล่วงหน้าด้วยว่าในการสอนขั้นนั้น ๆ มีเนื้อหาย่อยอะไรบ้างที่ต้องสอน มีลำดับชั้นการสอนอย่างไร จะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง

การสอนการเขียนประโยคกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนต้องใช้เทคนิคในการถ่ายทอดมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กดังกล่าวมีปัญหาในการสื่อสารความหมายเทคนิคดังกล่าวคือ การสื่อสารระบบรวม (Total Communication) และในขณะเดียวกันก็อาจจะแสดงความรู้สึกรออกมาทางสีหน้าและใช้ท่าทางประกอบ (ผดุง อารยะวิญญู. 2533 : 29) เพื่อให้เด็กเดาความหมายและเกิดความเข้าใจในความหมายนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้ อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อช่วยสื่อสารการอ่านและเขียนประโยคได้ถูกต้อง

นอกจากนี้ ราตรี ปีตารานนท์. (2525 : 25) ยังกล่าวว่า ความยาวของประโยค นอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุดแล้ว ยังทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กหุนหวนได้อีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยคการวัดในด้านที่เป็นรูปธรรม ก็ย่อมจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการเขียนยิ่งขึ้น

ผลจากการค้นคว้าของไมเคิลบัสท์. (Myklebust. 1964 : 288 - 290) ในด้านจำนวนคำต่อประโยคหรือความยาวของประโยคกับตัวแปรต่าง ๆ พบว่าความแตกต่างระหว่างเด็กหุนหวนกับเด็กปกติมีนัยสำคัญสูงที่ระดับอายุ โดยที่เด็กหุนหวนจะด้อยกว่าเด็กปกติ จำนวนประโยคที่เด็กหุนหวนเขียนมักน้อยกว่าเด็กปกติ เด็กหุนหวนมักเขียนประโยคสั้นกว่าใช้คำง่าย ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากการศึกษาของ จำรัส จินดาวงศ์ (2545 : 12 อ้างอิงจาก พูนศักดิ์ ฐิริปริชา. 2528 : 66) เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของเด็กหุนหวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า เด็กหุนหวนที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการเขียนประโยคที่แตกต่างกัน โดยที่นักเรียนหุนหวนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนประโยคมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และ ปานกลาง ส่วนนักเรียนหุนหวนที่มีความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน

ในปี พ.ศ.2535 สราญ บุญญาสนธิ์ และคนอื่น ๆ. (2535 - 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนหุนหวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนการเขียนประโยค และหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยคแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยค แตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนประโยคโดยชุดการสอนเขียนประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุด การสอนเขียนประโยค และยังพบต่อไปอีกว่า การเขียนประโยคของนักเรียนในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่า มีจำนวนคำในประโยคมากกว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเขียนในรูปประโยคเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยค เนื้อหาสาระ ขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก การเขียนจำนวนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นจะพัฒนาด้อยกว่าเด็กปกติทุกด้าน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้อง ขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน สภาพแวดล้อม ระดับชั้น และการใช้เทคนิคการถ่ายทอดของครูผู้สอน ตลอดจนการใช้สื่อการสอนเป็นสำคัญ

2.5 ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การเขียนตามความรู้สึกรู้สึกของเด็กนั้นเป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่าน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเขียนจัดเป็นขั้นพัฒนาการใช้ภาษาสูงสุด เฮอร์ล็อก (Hurlock.1964 : 4) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้การเขียนคำของเด็กปกติว่าเด็กจะเรียนรู้ทำตาม ลำดับดังนี้ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบุรพบท และคำสรรพนาม การที่เด็กเขียนคำนามได้แต่คำประเภทอื่นเพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของ ซึ่งสามารถ จับ ถือได้ นิกรูปร่างได้ ส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือเกี่ยวกับกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้เกิดความพอใจ (ประเทิน มหาจันทร์. 2519 : 122) และเป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก คำที่เด็กหูหนวกเขียนได้ดีนั้น นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีมาก่อน หรือได้อ่านหนังสือมามาก จึงเขียนได้ดี ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจ และง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนาม และคำกริยา (Myklebust. 1964 : 416) เพราะชนิดของคำดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพหรือกริยาท่าทางได้ นักเรียนหูหนวก จึงมีความเข้าใจและสามารถเขียนได้ดี การที่เด็กหูหนวกจะรู้ความหมายของคำได้ดีนั้น เด็กหูหนวกจะต้องฝึกฟัง ฝึกพูด หรือฝึกอ่านมามากจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนได้ดี (พูนศักดิ์ ภูมิปริษา. 2528 : 68) ซึ่งตรงกับที่ พูนพิศ อมาตยกุล และคนอื่น ๆ (2514 : 19) กล่าวว่านักเรียนหูหนวกจะเขียนได้นั้น จะต้องอ่านมาก ฟังมาก หรือได้ฝึกพูดมามากจึงจะเขียนได้ดี

จากผลการศึกษาค้นคว้าของ จอห์นสัน และกริฟฟิท (Johnson; & Griffith.1986: 331 - 338) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับนักเรียนปกติในเกรด 5 ผลการศึกษาค้นคว้าว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้จากการเขียนสะกดคำ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะใช้ภาษาที่ง่าย ๆ และใช้วิธีเขียนแบบซ้ำ ๆ จึงจะทำให้เขียนสะกดคำได้ดี

เฮดดอน (Haydon. 1987 : 1765) ได้ศึกษาภาษาเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาที่เรียนกับเด็กปกติ ผลการศึกษาค้นคว้าว่า พัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นไปอย่างเชื่องช้า ต้องใช้ทักษะทางด้านสายตาสัมผัส (การฟังการได้ยินที่เหลือน้อย) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า วิธีการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์เดิมอีกด้วย

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ได้มีผู้ทำการศึกษาดังเช่นการศึกษาค้นคว้าของ ราตรี ปีตาวรานนท์ (2525 : 25) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มาจากสภาพการเรียน 2 แบบ พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียน ร่วมกับนักเรียนปกติ เขียนจำนวนคำต่อประโยค (ความยาวของประโยค) และไวยากรณ์ของประโยค แตกต่างจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการ

เลียนแบบจากนักเรียนปกติ โอกาสใช้ภาษาจึงมีมากกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนโรงเรียนพิเศษ

พูนศักดิ์ ฎริปริชา (2528 : 68) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่างกันจะใช้ คำนาม คำกริยา แตกต่างกัน การเขียนประโยคจะมีลักษณะการใช้คำง่าย ๆ เป็นประโยคสั้น ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้คำง่าย ๆ เป็นคำที่เด็กรู้จัก และเข้าใจก่อนเขียนเป็นประโยคสั้น ๆ ใช้คำไม่ถูกต้อง และเขียนคำซ้ำ ๆ กัน คำที่เขียนในแต่ละประโยคมักจะเรียงผิดหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้มาเนื่องจากพัฒนาการทางภาษายังไม่ดีพอ มีพัฒนาการทางภาษาน้อย ไม่พัฒนาไปตามศักยภาพที่มีอยู่

2.6 ข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เนื่องจากพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่ดีพอคำที่ใช้มีจำนวนจำกัดทำให้เกิดการเขียนมีข้อผิดพลาดมาก เพื่อที่จะให้การศึกษาด้านนี้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงมีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และรวบรวมชนิดของความผิดพลาดต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ธอมป์สัน (Thompson.1936:27) ได้ศึกษาชนิดของความผิดพลาด โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กหูหนวกในระดับอายุ 9, 11, 13 และ 15 ปี จากการศึกษาพบว่า เด็กพวกนี้มักทำผิดในเรื่องการใช้วลี หรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ใช้คำเพิ่มมากเกินไป (Addition) ใช้คำตกหล่น (Omission) ใช้คำอื่นมาแทน (Substitution) และเรียงลำดับคำผิดพลาด (Word Order) เป็นต้น ความผิดพลาดเหล่านี้ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะพบว่า เด็กหูหนวกมีความผิดพลาดมากกว่า นอกจากนี้เมื่ออายุมากขึ้น เด็กปกติจะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาน้อยลง แต่เด็กหูหนวกยังคงมีความผิดพลาดเหล่านี้อย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะถึงแม้เด็กหูหนวกจะมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นตามวัย แต่อัตราส่วนของความถูกต้องในการใช้ภาษาไม่เป็นอย่างเหมาะสม

ไมเคิลบัสท์ (Myklebust. 1964 : 302) พบข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ของเด็กหูหนวกตามชนิดของความผิดพลาด ดังนี้

1. การเขียนคำตกหล่น (Omission)
2. การเขียนคำสลับที่หรือแทนที่ผิด (Substitution)
3. เติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Word order)
4. จัดตำแหน่งของคำในประโยคผิดที่ (Word order)

ลักเนอร์ (Luckner. 1996 : 1) ได้ศึกษาการประเมินภาษาเขียนและการช่วยเหลือแรกเริ่มของเด็กหูหนวกและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สรุปได้ว่า ภาษาเขียนของเด็กหูหนวกเป็นขบวนการที่ซับซ้อนการเขียนจะมีผลสำเร็จได้จะต้องมีการจัดสภาพแวดล้อมที่ดี การแนะนำที่ถูกต้องและกลวิธีต่าง ๆ จุดประสงค์การใช้ภาษาเขียนหลักสูตรพื้นฐานเพื่อการพัฒนาการและการประเมินการเขียนมีหลายรูปแบบหลายมุมมองที่แยกแยะในเรื่อง การเรียนการสอนของ เด็กหูหนวก

อิตาโน (Itano. 1996 : 3) ได้ศึกษาการทดลองทักษะการเขียนของเด็กหูหนวกและเด็กที่มีการได้ยินปกติ ได้สรุปว่า ตั้งแต่ปี 1970 ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าปัจจุบันมีวิธีการใหม่ ๆ ที่ใช้เกณฑ์การเรียนมาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์ ความเข้าใจ การอ่าน ซึ่งนำมาใช้กับเด็กหูหนวกโดยที่ไม่มีการวิเคราะห์ไปที่เด็กหูหนวกแต่ละคน จึงทำให้การศึกษาเด็กหูหนวกไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากหรือยังเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์การอ่านและภาษาการเขียนของเด็กหูหนวกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และยังพบกับเด็กที่ได้อินปกติก็เป็นเช่นนี้เหมือนกันเช่นเดียวกับงานวิจัยของ ราตรี ปิตารานนท์ (2525 : 93 - 99) พูนศักดิ์ ฐิริปรีชา. 2528 :55 - 62) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของ เด็กหูหนวกพบว่า นักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่องการเขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นและการจัดตำแหน่งคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน

จากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พอจะสรุปได้ว่า ความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก ทำให้การรับรู้ทางภาษามีน้อย ประกอบกับการรู้คำศัพท์ยังอยู่ในวงจำกัดคือคำที่รู้มีน้อย การนำคำไปใช้เขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขาดความหมายที่สมบูรณ์ ขาดการ ต่อเนื่องของข้อความหรือประโยคอันเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความไม่พร้อมในการเขียนของเด็กเหล่านี้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวงล้อคำศัพท์

3.1 ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน

การเรียนรู้คำของเด็กเริ่มต้นจากการฟังคำต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวัน เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ ท่าทาง เช่น การยิ้ม การส่ายหน้า เด็กเรียนรู้คำต่าง ๆ มากขึ้นจนเกิดเป็นประสบการณ์เด็กก็สามารถนำคำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง การที่เด็กนำคำไปใช้ได้ถูกต้องเนื่องจากเด็กมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำและคำศัพท์เป็นพื้นฐาน นอกจากนี้เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตัวเองและสามารถเข้าใจได้ก่อนคือคำที่เป็นรูปธรรม เช่น ของจริง รูปภาพ ซึ่งจะกระตุ้นให้เด็กจดจำได้อย่างแม่นยำและคงทน ในทำนองเดียวกับผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาต่างประเทศที่ต้องเรียนรู้คำศัพท์มากพอควรจึงจะจับคำได้อย่างแม่นยำและคงทน ในทำนองเดียวกับผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาต่างประเทศที่ต้องเรียนรู้คำศัพท์มากพอควรจึงจะจับใจความได้ อาจเข้าใจภาษาก่อนแล้วจึงพูดได้ เด็กเรียนรู้ความหมายของคำจากประสบการณ์ ท่าทาง การแสดงออกถึงความรู้สึกของเสียงพูด

(ศรียา นิยมธรรม; และ ประภัทร นิยมธรรม. 2519 : 7) การเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำระหว่างเสียงกับสิ่งของทำให้เกิดความเข้าใจในคำต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

จำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ มักขึ้นอยู่กับสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของเด็กและโอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเพิ่มจำนวนคำแต่ยังเรียนรู้ความหมายของคำนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง เด็กเรียนรู้คำศัพท์ได้ช้าในช่วงสองปีแรกหลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าเรียนจะเรียนรู้ได้รวดเร็วและรวดเร็วมากขึ้นหลังจากเด็กเข้าเรียนแล้ว เนื่องจากได้รับประสบการณ์เพิ่มจากสภาพแวดล้อมโดยตรงจากครูและเพื่อน ๆ ผลจากการค้นคว้าของนักจิตวิทยาหลายท่าน พบว่าโดยเฉลี่ยเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะรู้จักคำประมาณ 20,000 คำ ถึง 24,000 คำ ของ คำในพจนานุกรมฉบับมาตรฐาน

จากความคิดเห็นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในลักษณะความหมายของคำศัพท์ จะเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนประโยคหรือการเรียนรู้หลักภาษา

ความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแต่ละคนนั้นเริ่มเห็นได้ตั้งแต่อายุ 18 เดือน (ศรียา นิยมธรรม; และประภัสร นิยมธรรม. 2519 : 7) สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างของการเรียนรู้คำศัพท์ คือ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมโอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ แรงกระตุ้นและสติปัญญาเมื่อเด็กมีความรู้ในคำมากพอ การสื่อความหมายของเด็กจะแสดงออกโดยการพูดและการเขียน

การแสดงออกโดยการเขียนเป็นการสื่อความหมายของการพูด การคิดการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษรในรูปของคำ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ที่สละสลวยเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เกี่ยวกับทักษะการเขียนได้มีนักการศึกษาให้ความหมายในเรื่องนี้ไว้ ดังนี้

สุธีพร ปาคะดี (2531: 20) ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้ว่า การเขียนคือ การเปลี่ยนแปลงภาษาพูดมาเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษรซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำประโยคที่มีจุดมุ่งหมายมาจัดประสบการณ์อย่างมีระเบียบเพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม และยังสามารถสื่อสารได้ด้วย

โอลีวา (Oleva. 1969 : 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่น ในการสื่อความหมายนี้จะขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน

แวลเลต (Vallette.1977 : 217) กล่าวว่าความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกมาเป็นข้อความที่สละสลวย หรือความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นความเรียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

แมคโครมอน (Macrimon. 1978 : 3) กล่าวว่า การเขียนเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน

การสอนให้นักเรียนเขียนคำต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและคู่มือการสอนภาษาไทยเป็นจุดประสงค์ประการแรกในการสอนเขียน การสอนคำจะได้ผลดี ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจ

เกี่ยวกับคำ ลำดับขั้นตอนในการสอน วิธีสอน และความรู้เกี่ยวกับคำที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนซึ่งมีหลายอย่างด้วยกันคือ

1. จุดประสงค์ในการสอนคำ
2. คำที่ต้องนำมาสอน
3. ข้อสังเกตในการนำคำมาสอน
4. ความหมายของคำ
5. หลักในการใช้คำ
6. ลำดับขั้นในการสอน
7. แบบฝึกหัดเสริมทักษะเกี่ยวกับคำ

การสอนคำในปัจจุบัน นิยมสอนแบบให้จำเป็นคำๆ วิธีการนี้ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสวิเคราะห์คำ เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะท้ายสุดของการสื่อความหมายในทักษะทั้ง 4 เป็นก้าวแรกของการเริ่มต้นการเรียนรู้ เขียนของเด็ก ซึ่งควรได้รับการฝึกเขียนเป็นคำเพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมจากการฟัง การพูด การอ่าน เป็นคำ เมื่อจำรูปคำต่าง ๆ ได้ก็สามารถเขียนคำนั้นได้ จากนั้นก็เรียนรู้โครงสร้างของคำอันจะนำไปสู่การเขียนคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

วรรณ แก้วแพรง (2538 : 21) ได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนคำดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนคำที่พอเหมาะกับวัย และระดับชั้นของนักเรียนได้ถูกต้องรวดเร็ว และสะอาดเรียบร้อย
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำ เข้าใจความหมายของคำ และสามารถใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ และเข้าใจหลักในการใช้คำตามสมควรกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
4. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำ และใช้คำได้ถูกต้องดีขึ้นตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

จากความคิดเห็นของ ศรียา นิยมธรรม ประภัสสร นิยมธรรม สุธีพร ปาคะดี โอลิว่า แมคโครมอน และวรรณ แก้วแพรง สรุปได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์มีวิธีการเรียนได้หลายวิธีมีทั้งการเรียนเป็นคำ หรือต้องให้รู้ความหมายของคำ

การเรียนรู้คำโยงไปสู่ทักษะการเขียนนั้นมีความสัมพันธ์กันและจะประสบความสำเร็จในการเรียนขึ้นอยู่กับการสอนของครู สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2522 : 5 - 6) กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการเขียนของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นที่สำคัญที่สุด ได้แก่ “วิธีสอนของครู” เพราะวิธีสอนเป็นการฝึกฝนทักษะโดยตรง ดังนั้นครูจึงควรคำนึงถึงแนวทางในการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตร วุฒิภาวะของนักเรียน สื่อที่ใช้ในการประกอบการสอน และการประเมินผล

2. การสอนให้เข้าใจความหมายของคำ และประโยค นอกจากใช้วิธีนำของจริงของจำลองและภาพมาสอนให้เข้าใจแล้ว อาจใช้วิธีสร้างสถานการณ์ให้เด็กเกิดแนวคิด และเข้าใจความหมายด้วยตนเอง

3. การสร้างบรรยากาศในการสอนเขียนจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เด็กจะเขียนได้ดีจะต้องอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ เป็นตัวของ ตัวเอง มีอิสระ มีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู

4. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนแต่ละครั้งให้ชัดเจน และให้เด็กทราบจุดมุ่งหมายนั้นด้วยเพราะกิจกรรมภาษาไทยเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ในการสอนแต่ละครั้งนอกจากจะเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งก็ควรจะได้มีการสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ด้วย

5. กิจกรรมที่นักเรียนฝึก ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์มาก่อนจึงจะสามารถเขียนได้ดี เด็กแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ มีแตกต่างกันตามประสบการณ์ของตน

6. วิธีฝึกทักษะการเขียน เด็กจะมีทักษะการเขียนได้จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้ฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา นอกจากนี้ยังต้องวางแผน และตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตามลำดับขั้น โดยฝึกจากสิ่งที่ย่างใกล้ตัวเด็กแล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละน้อยตามระดับวุฒิภาวะแวดล้อมและศักยภาพของเด็กแต่ละคน

7. การใช้สิ่งเร้าใจและแรงบันดาลใจ ครูควรจัดประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดความประทับใจ เช่น ครูนำของจริง ภาพ จะช่วยให้เด็กเขียนเป็นประโยคได้ง่ายกว่าการใช้สัญลักษณ์

8. การทำให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงาน การเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้เด็กมีกำลังใจในการฝึกทักษะ

การเรียนรู้เพื่อเขียนคำต้องอาศัยความสามารถสูง และมีความจำดีจะประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน โอกาสที่บุคคลแต่ละคนจะประสบความสำเร็จในการเขียนคำย่อมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ เยอเบอริค และคนอื่น ๆ (Gerberick & others. 1962 : 390 - 393) กล่าวว่าคำยากของคำกับความสามารถในการเขียนคำของเด็กเป็นปฏิภาคกลับกัน หมายความว่า เมื่อเด็กเขียนคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนคำของเด็กจะลดต่ำลงไปตามลำดับ เด็กเขียนคำยากได้น้อยลง

จากการศึกษาของ บลูมเมอร์ (Blomer. 1956 : 1 - 9) เกี่ยวกับความยากง่ายใน การเขียนคำโดยสร้างแบบทดสอบการเขียนคำจากคำต่าง ๆ ในหนังสือสามเล่ม พบว่าคำที่มีหลายพยางค์ เขียนได้ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ และคำที่มีสระผสม และคำที่มีตัวควบกล้ำเขียนได้ยาก ส่วนจอห์นสัน (Johnson. 1972 : 790) ได้ศึกษาการเขียนคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 5 ในรัฐไวโอมิง โคโลราโด และยูทาห์ เมื่อปี ค.ศ. 1970 โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กใช้อยู่เสมอ เมื่อ

วิเคราะห์ปัญหาในการเขียนคำของเด็กแล้ว พบว่าเด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน

ราดาเกอร์ (Radaker.1963 : 370 - 372) ได้ศึกษาผลของการระลึกถึงภาพของคำที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนระดับ 4 ซึ่งมีอายุระหว่าง 8 ปีครึ่งถึง 10 ปีครึ่ง จำนวน 60 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถสแตนฟอร์ด สองชุด (The Stanford Achievement Test, Form M and N) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกหัดให้ระลึกถึงภาพของคำสามารถเขียนคำได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้การศึกษาของราดาเกอร์ ยังได้พบว่า การจำคำและการระลึกถึงภาพของคำ นอกจากจะทำให้การเขียนคำดีขึ้นแล้วยังให้อ่านดีขึ้นด้วย ผลการศึกษาของราดาเกอร์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของวอลด์แมน และทริกส์

(แก้วตา ไทรงาม. 2520 : 10 : อ้างอิงมาจาก Waldman; & Triggs. 1985 : 45 - 459) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการเขียนคำ กับความสามารถในการจำคำของเด็ก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 7 โดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลแล้ววิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลปรากฏว่าความสามารถในการเขียนคำกับความสามารถในการจำคำมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

ในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 283 - 286) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กปกติทั้งในเรื่องความสามารถในการสร้างคำและจำนวนคำ พบว่าเด็กปกติสามารถเขียนเป็นเรื่องราวได้ยาวกว่าเด็กหูหนวกในทุกระดับอายุ ยกเว้นอายุ 7 ปี ทั้งเด็กปกติและเด็กหูหนวก มีความสามารถเท่ากัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากความจริงที่ว่า เด็กในวัยนี้กำลังเริ่มเรียนรู้การใช้คำในภาษาเขียน ในเรื่องจำนวนคำ เด็กปกติมีความก้าวหน้ารวดเร็วและล้ำหน้ากว่าเด็กหูหนวกมากเมื่ออายุ 9 ปี และยังคงรักษาข้อได้เปรียบนี้ ไว้ตลอดระดับอายุการเรียน

ราตรี ปิตารานนท์ (2525 : 44 - 48) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนปริมาณคำเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มาจากสภาพการเรียนและเพศต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำไม่แตกต่างกัน แต่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ระดับชั้นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนปริมาณคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และการเข้าใจความหมายของคำกับการเขียนปริมาณคำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากเอกสารและวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการเรียนเป็นคำกับการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก เด็กต้องมีความรู้ความเข้าใจความหมายของคำเป็นพื้นฐาน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการฟัง การพูด และการอ่าน การเขียนจำนวนคำจะมากขึ้นอยู่กับระดับอายุ ระดับชั้นเรียน สติปัญญา ความสามารถ โอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ และความยากง่ายของคำความสำเร็จในการเขียนคำของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันไปตามศักยภาพของเด็ก

3.2 วงล้อคำศัพท์

ผดุง อารยะวิญญู (2545 : ข) กล่าวว่า เด็กทุกคนสามารถเขียนหนังสือได้ หากได้รับการสอนที่ถูกต้อง ปัญหาในการเขียนอย่างหนึ่งของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้คือ ไม่สามารถนึกคำที่จะนำมาเขียนได้ เขียนประโยคผิดหลักภาษา เรียงประธาน กริยา กรรม ไม่ถูกต้อง เราจึงเลือกคำมาให้ตามที่บังคับไว้ในแผ่นป้ายวงกลม ให้เด็กเลือกเขียนตามที่ครูกำหนด เมื่อเด็กมีทักษะในการเขียนประโยคจากตัวอย่างได้แล้วเด็กจะเขียนได้เอง

เลสลิย์ (Leslie B. 2002) กล่าวว่า การเขียนกระดานเรื่องราวมีหลักการดังนี้

1. ใช้ในการรวบรวมแนวคิดเพื่อเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เช่นการนำเสนอมีสีกวีดีโอ รายการโทรทัศน์ หรือรายการวิทยุ
2. เริ่มต้นด้วยการนำเข้าสู่เรื่องซึ่งเป็นการบอกว่าต่อไปนี่จะเป็นเรื่องอะไร
3. แล้วจึงเริ่มเขียน แต่ละช่องแทน 1 ข้อความ ช่อง 1 ช่อง แทนด้วย 1 คำ ถึง 3 คำ เป็นข้อๆที่จะกล่าวถึงตามลำดับ
4. ใช้หลายๆช่องหลายๆลำดับขั้นก็ได้
5. อาจจะสลับเรื่องใหม่จนพอใจ
6. จบด้วยการสรุป

เมอร์เคอร์ (Mercer. 1998 : 427) กล่าวว่า Story board อาจใช้ในการเขียนประโยคก็ได้ โดยใช้วงกลมแทนชนิดของประโยค เช่น ประโยค 2 ส่วน ซึ่งประกอบด้วยประธาน 1 ส่วน และกริยา 1 ส่วน แทนด้วยวงกลม 2 วง วงแรกเป็นประธานวงที่ 2 เป็นกริยา ในแต่ละวงจะประกอบด้วย คำหลายคำ 6 – 10 คำ โดยวงแรกเป็นประธานของประโยค 10 คำ วงที่ 2 แทนกริยาของประโยค 10 คำ โดยอาจให้นักเรียนเล่นเกมปาเป้า โดยปาไปที่ป้ายที่ 1 ได้คำที่ 1 เป็นประธานของประโยค แล้วจึงปาเป้าไปที่ป้ายที่ 2 คำกริยา จะได้คำ 2 คำ มาแต่งประโยคที่ประกอบด้วยประธาน กริยา ซึ่งอาจขยายไปเป็นประโยค 3 ส่วน คือ ประธาน , กริยา , กรรม ในลักษณะเดียวกัน อาจขยายเป็นประโยค 4 ส่วน หรือ ประโยค 5 ส่วนได้

ชุดพัฒนาทักษะเพื่อการอ่านออกเขียนได้ เป็นนวัตกรรมที่ได้มาจากการทำวิจัยของ ศ.ดร. ผดุง อารยะวิญญู เพื่อช่วยเหลือสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งผ่านการทดลองใช้มาแล้วหลายครั้ง นำมาปรับปรุงชุดฝึกให้ดีขึ้นหลายครั้ง จนในที่สุดได้ชุดฝึกจำนวน 20 ชุดที่มีประสิทธิภาพในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านและการเขียน รวมทั้งเด็กปกติทุกคน ให้สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้และได้ในเวลาที่รวดเร็วยิ่งขึ้น

ผดุง อารยะวิญญู (2545 : 31) กล่าวว่า ชุดพัฒนาทักษะเพื่อการอ่านออกเขียนได้ เรื่องการสอนเขียนประโยคจากแผ่นป้าย (Story Board Writing) เป็นการฝึกประสาทสัมผัสทางการเห็นและการปฏิบัติ เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้บางคนมีปัญหาในการเขียน คือไม่สามารถนึกคำที่จะนำมาเขียนได้ เขียนประโยคผิดหลักภาษา โดยเรียงประธาน กริยา กรรม และส่วนขยายไม่ถูกต้องทั้งๆ ที่เด็กเหล่านี้ไม่ได้มีความบกพร่องทางการเห็นในลักษณะตาบอดหรือตา

เลื่อนราง และไม่ได้มีความบกพร่องทางสติปัญญา ดังนั้นถ้าหากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนประโยค ได้รับการฝึกสอนเขียนประโยคจากแผ่นป้ายที่กำหนดคำไว้ให้ และเรียงลำดับแผ่นป้ายในชุดฝึกนี้แล้ว จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้

กิจกรรมการฝึกชุดพัฒนาทักษะเพื่อการเขียน เรื่องการสอนเขียนประโยคจากแผ่นป้าย (Story Board Writing) แบ่งได้ดังนี้

1. กิจกรรมการฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีประธาน และกริยา โดยเลือกคำที่กำหนดให้นำมาเขียนเป็นประโยค
2. กิจกรรมการฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคที่มีประธาน และกริยา และกรรม กริยา โดยเลือกคำที่กำหนดให้นำมาเขียนเป็นประโยค

จากเอกสารและวิจัยดังกล่าวพบว่า เด็กทุกคนสามารถเขียนหนังสือได้ หากได้รับการสอนที่ถูกต้อง โดยใช้ชุดพัฒนาทักษะเพื่อการอ่านออกเขียนได้ เรื่องการสอนเขียนประโยคจากแผ่นป้าย (Story Board Writing) เมื่อเด็กมีทักษะในการเขียนประโยคจากแบบฝึกได้แล้วเด็กจะเขียนได้เอง ซึ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็เช่นกันที่มีปัญหาในการเขียนประโยค จึงควรที่จะได้พัฒนาด้านการเขียนประโยคให้ถูกต้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. ขั้นตอนการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. แบบการทดลอง
5. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับรุนแรง มีอายุระหว่าง 7 - 14 ปี ที่เรียนรวมในโรงเรียนจัดการเรียนรวม ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนกำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนจัดการเรียนรวมในจังหวัดสุโขทัย ซึ่ง มีอายุระหว่าง 7 - 14 ปี และไม่มีความพิการซ้ำซ้อนมีระดับการได้ยิน รุนแรงตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 8 คน เป็น การเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้
 - 1.1 วงล้อคำศัพท์
 - 1.2 แผนการสอน
 - 1.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่รายละเอียดดังนี้

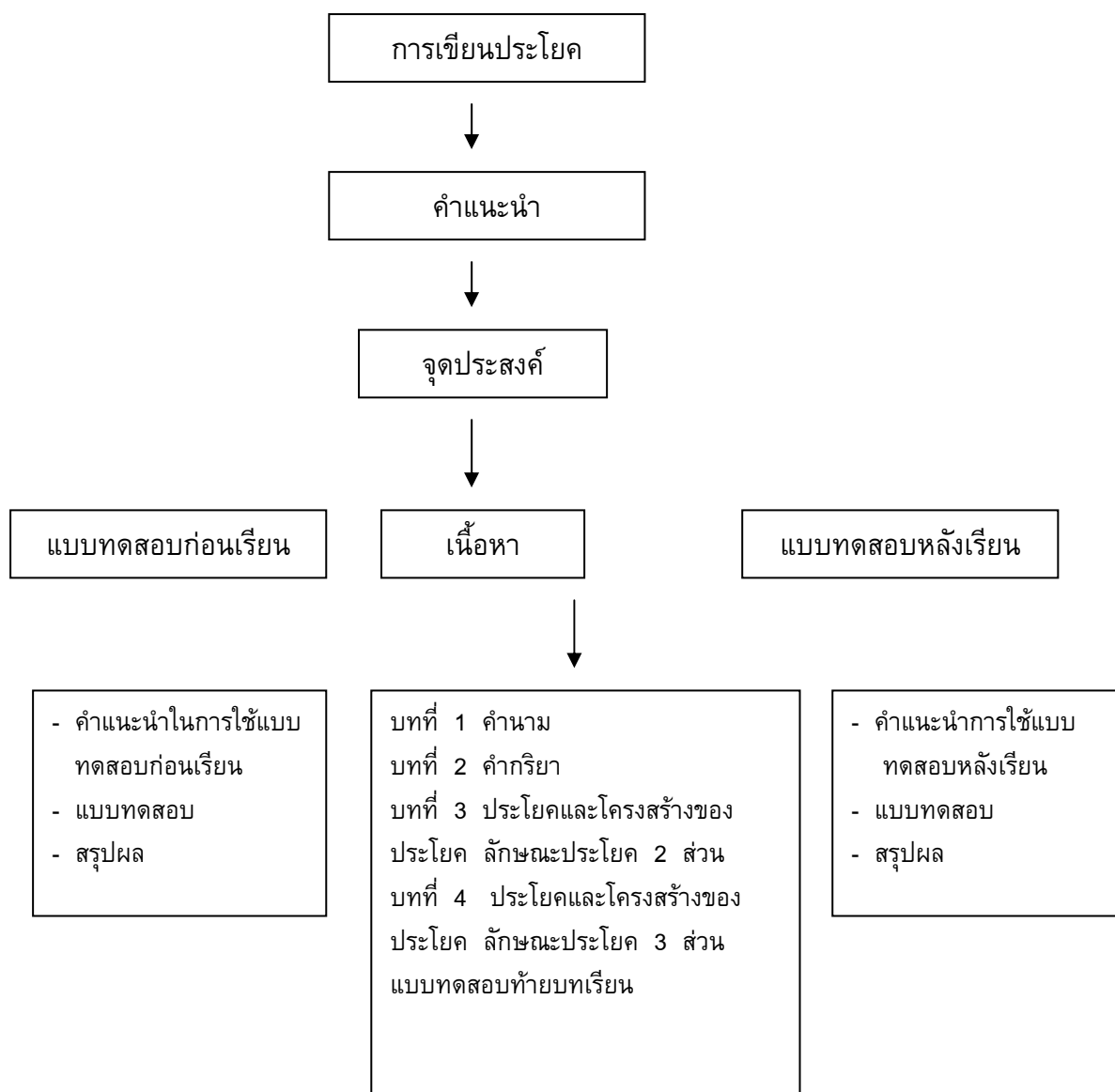
2.1. วงล้อคำศัพท์ คือ ชุดพัฒนาทักษะเพื่อการเขียน เรื่องการสอนเขียนประโยค จากแผ่นป้าย (Story Board Writing) เป็นการฝึกประสาทสัมผัสทางการเห็นและการปฏิบัติ เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อาจคนมีปัญหาในการเขียน คือไม่สามารถนึกคำที่จะนำมาเขียนได้ เขียนประโยคผิดหลักภาษา โดยเรียงประธาน กริยา กรรม และส่วนขยายไม่ถูกต้องทั้งๆ ที่เด็กเหล่านี้ไม่ได้มีความบกพร่องทางการเห็นในลักษณะตาบอด

หรือตาเลือนราง และไม่ได้มีความบกพร่องทางสติปัญญา ดังนั้นถ้าหากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนประโยค ได้รับการฝึกสอนเขียนประโยคจากแผ่นป้ายที่กำหนดคำไว้ให้ และเรียงลำดับแผ่นป้ายในชุดฝึกนี้แล้ว จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ ซึ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็เช่นกันที่มีปัญหาในการเขียนประโยค จึงควรที่จะได้พัฒนาด้านการเขียนประโยคให้ถูกวิธี

2.1.1 การสร้างวงล้อคำศัพท์ วงล้อคำศัพท์จะแบ่งเป็น 4 ชุด ดังนี้

1. ชุดที่ 1 คือ คำนามชื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 8 คำ
2. ชุดที่ 2 คือ คำกริยาที่ใช้ในการแต่งประโยค 2 ส่วน จำนวน 5 คำ โดยคัดเลือกจากคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ชุดที่ 3 คือ คำกริยาที่ใช้ในการแต่งประโยค 3 ส่วน จำนวน 6 คำ โดยคัดเลือกจากคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ชุดที่ 4 คือ คำนามชื่อสิ่งของที่ใช้ในการแต่งประโยค 3 ส่วน จำนวน 8 คำ โดยคัดเลือกจากคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

กระบวนการวิจัยการสอนเขียนประโยคจากวงล้อคำศัพท์ มีลักษณะดังภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 กระบวนการวิจัยการสอนเขียนประโยคจากวงล้อคำศัพท์

2.2 แผนการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์

แผนการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ มีจำนวนแผนการสอน 30 แผน โดยมีลำดับขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา และคู่มือครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นเรียนที่ 1

2.2.2 ศึกษาเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการเขียนแผนการสอน โดยมี รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา ดังนี้

- 1) คำนาม
- 2) คำกริยา
- 3) ประโยคและโครงสร้างของประโยค
ลักษณะของประโยค 2 ส่วน
- 4) ประโยคและโครงสร้างของประโยค
ลักษณะของประโยค 3 ส่วน

2.2.3 นำเนื้อหาที่ได้จากการจัดลำดับความยากง่ายมาเขียนเป็นแผน
การสอน

2.2.4 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

2.2.5 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคมีการสร้างและการตรวจสอบ
คุณภาพดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1

3.2 ศึกษาจุดประสงค์ และขอบเขตของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ประโยค

3.3 ศึกษาคู่มือสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา

ช่วงชั้นเรียนที่ 1

3.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินจำนวน 50 ข้อ ดังนี้

- 1) การนำคำนาม คำกริยา เติมคำในประโยคจำนวน 15 ข้อ
- 2) การเรียงคำให้เป็นประโยคจำนวน 15 ข้อ
- 3) การเรียงคำให้เป็นประโยคที่กำหนดให้จำนวน 10 ข้อ
- 4) การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้จำนวน 10 ข้อ

3.5 หาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค โดยมี
วิธีการดำเนินการดังนี้

นำแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการเขียนประโยคทั้งหมด 4 แบบ ทดสอบให้
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณา

ตรวจสอบ ลงความเห็นว่าคุณทดสอบแต่ละข้อตรงกับวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยกำหนดแนวคิดไว้ดังนี้

+1	=	แน่ใจว่าข้อทดสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
0	=	ไม่แน่ใจว่าข้อทดสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
-1	=	แน่ใจว่าข้อทดสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

3.6 นำคะแนนรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน นำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 124) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$ แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ต้องการวัดตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จากการหา (IOC) มีค่าเท่ากับ 0.66 – 1.00

3.7 คัดเลือกข้อทดสอบที่ผ่านการคัดเลือก นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนกลุ่มปกติ ระดับช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านลานเอื้อง จังหวัดสุโขทัย จำนวน 30 คน โดยเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับ ดี พอใช้ และอ่อน

3.8 นำแบบทดสอบตรวจให้คะแนนดังนี้ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้นนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เสร็จแล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และคัดเลือกข้อทดสอบจาก จำนวน 50 ข้อ คัดเลือกให้เหลือข้อทดสอบ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.9 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาแล้ว นำไปแก้ไขปรับปรุง แล้วคัดเลือกข้อทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคไว้จำนวน 30 ข้อ ดังนี้

- 1) การนำคำนามคำกริยาเติมคำในประโยค จำนวน 10 ข้อ
- 2) การเรียงคำให้เป็นประโยค จำนวน 10 ข้อ
- 3) การเรียงคำให้เป็นประโยคที่กำหนดให้จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้ จำนวน 5 ข้อ

3.10 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อแต่ละประโยคดังนี้

1) การนำคำนามคำกริยาเติมคำในประโยค จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน
โดยกำหนดให้คะแนนดังนี้ ข้อใดตอบถูกต้องให้ 1คะแนน ข้อใดตอบผิดให้ 0 คะแนน

2) การเรียงคำเป็นประโยค จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน โดยกำหนดการให้คะแนนดังนี้ ข้อใดเรียงประโยคถูกต้องให้ 1 คะแนน ข้อใดเรียงประโยคผิดให้ 0 คะแนน

3) การเรียงคำให้เป็นประโยคที่กำหนดให้ จำนวน 5 ข้อ 5 คะแนน โดยกำหนดการให้คะแนนดังนี้ ข้อใดเรียงคำเป็นประโยคได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน ข้อใดเรียงคำเป็นประโยคไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน

4) การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้ จำนวน 5 ข้อ 5 คะแนน โดยกำหนดการให้คะแนนดังนี้ ข้อใดเขียนประโยคได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน ข้อใดเขียนประโยคไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน

3.11 นำคะแนนจากแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับมารวมกันแล้วพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

คะแนน	21 - 30	คะแนน	หมายถึง ดี
คะแนน	15 - 20	คะแนน	หมายถึง พอใช้
คะแนน	0 - 14	คะแนน	หมายถึง ปรับปรุง

ขั้นตอนการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองครั้งนี้ดำเนินการทดลอง กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคไปทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนสอนด้วยวงล้อคำศัพท์ แล้วบันทึกคะแนน
2. ดำเนินการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ตามกำหนดดังนี้

สัปดาห์ที่	วัน	เวลา	เนื้อหา
1	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทดสอบก่อนการทดลอง
2	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	คำถาม
3	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทบทวนและสรุปบทเรียน
4	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	คำกริยา
5	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทบทวนและสรุปบทเรียน
6	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ประโยคสองส่วน
7	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทบทวนและสรุปบทเรียน
8	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ประโยคสามส่วน
9	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทบทวนและสรุปบทเรียน
10	จันทร์ อังคาร พุธ	09.30 – 10.20	ทดสอบหลังการทดลอง

ภาพประกอบ 4 ตารางการจัดกิจกรรม/แผนการสอน

3. เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนรู้คาบสุดท้ายแล้วทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคฉบับเดียวกันกับก่อนการทดลองแล้วบันทึกคะแนน

แบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2538) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

- เมื่อ E แทน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 X แทน การสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์
 T₁ แทน การทดสอบความสามารถในการเขียนประโยคก่อนสอน
 T₂ แทน การทดสอบความสามารถในการเขียนประโยคหลังสอน

การดำเนินการทดลองครั้งนี้ ดำเนินการทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วงชั้นที่ 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที ดังนี้

1. ทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคก่อนสอน
2. ทำการสอนใช้วงล้อคำศัพท์
3. ทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคหลังสอน
4. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินความสามารถในการเขียนประโยคก่อนและหลัง

การทดลองวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประเมินระดับความสามารถในการเขียนประโยคก่อนเรียนและหลังเรียน

2. การเปรียบเทียบ ความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ช่วยสอนวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 92)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

หาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 124) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

$$\frac{\sum R}{N} \text{ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ } \\ \text{แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ความสามารถในการเขียนประโยค

2.1 หาระดับความยากง่าย (Difficulty Index) หมายถึง ค่าสัดส่วนของจำนวนคนที่ตอบคำถามข้อนั้นถูก เมื่อเทียบกับจำนวนคนที่สอบทั้งหมด ใช้สัญลักษณ์แทนด้วยตัว “ P ” (วิราพร พงศ์อาจารย์. 2542 : 183 – 184) โดยใช้สูตร

$$P = \frac{P_H + P_L}{2}$$

เมื่อ P แทน ความยากง่ายของแบบทดสอบ
 P_H แทน จำนวนผู้ตอบถูกกลุ่มสูง
 P_L แทน จำนวนผู้ตอบถูกกลุ่มต่ำ

P = .00 – 0.19	หมายถึง	ข้อสอบยากเกินไป
P = .20 – 0.39	หมายถึง	ข้อสอบค่อนข้างยาก
P = .40 – 0.59	หมายถึง	ข้อสอบยากพอเหมาะ
P = .60 – 0.80	หมายถึง	ข้อสอบค่อนข้างง่าย
P = .81 – 1.00	หมายถึง	ข้อสอบง่ายเกินไป

2.2 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index) หมายถึง ความสามารถของข้อคำถามแต่ละข้อในการจำแนกความสามารถของผู้ตอบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ สัญลักษณ์ที่ใช้ คือ r หรือ D ซึ่งหาได้จากสูตร (Wiresma; & Jus. 1990 : 146)

$$r \text{ หรือ } D = P_H - P_L$$

3. ค่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ คำนวณจากสูตร
(ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2538 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

4. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ 2538 : 79)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

5. สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคก่อนและหลังโดยใช้วงล้อคำศัพท์ โดยใช้สถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์ 2533 : 92) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ 0.05

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง

X แทน ความสามารถในการเขียนประโยค ก่อนทำการทดลอง

Y แทน ความสามารถในการเขียนประโยค หลังทำการทดลอง

โดยมีลำดับการคิด ดังนี้

1. หาความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ กำกับด้วยเครื่องหมาย บวก ลบ
2. นำข้อมูลที่ได้มาจัดอันดับจากน้อยไปหามาก โดยให้ค่าที่น้อยที่สุดอยู่ในอันดับที่ 1 (โดยไม่คิดเครื่องหมาย)
3. หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายลบ
4. พิจารณาให้ค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่าเป็นค่า T ที่จะทำการทดสอบ (โดยไม่คิดเครื่องหมาย)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายการวิเคราะห์เป็นที่เข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงขอเสนอสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
D	แทน	แทนค่าแตกต่างของคะแนนก่อนกับหลังการทดลอง
X	แทน	คะแนนของการทดสอบก่อนการทดลอง
Y	แทน	คะแนนของการทดสอบหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วงล้อคำศัพท์
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ก่อนและหลังการทดลอง

การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วงล้อคำศัพท์

จากการศึกษามีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงตามตารางต่อไปนี้ มีผลดังนี้

ตาราง 1 คะแนนค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน
ประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้วงล้อ
คำศัพท์ช่วยสอน

คนที่	คะแนนที่ได้จากการทดลอง (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
1	6	28
2	3	25
3	2	25
4	2	24
5	1	21
6	0	18
7	0	16
8	0	15
$\bar{X}$	1.75	21.50
S.D.	2.05	4.75

จากตาราง 1 แสดงว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ก่อนการสอนมีคะแนนความสามารถระหว่าง 0 - 6 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 1.75 แสดงว่ามีความสามารถด้านการเขียนประโยคอยู่ในระดับต่ำ แต่หลังจากสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ มีความสามารถระหว่าง 15 - 28 คะแนน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 21.50 จัดว่ามีความสามารถในการเขียนประโยคอยู่ในระดับดีมาก สอดคล้องกับสมมติฐาน ที่ว่าความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ช่วยสอนอยู่ในระดับดี

ตาราง 2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์

คนที่	ความสามารถ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	ลำดับตาม		ค่า Sign Test
	ในการเขียนประโยค				เครื่องหมาย		
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง			บวก	ลบ	
1	6	28	+22	5	+5	-0	T = 0*
2	3	25	+22	5	+5	-0	
3	2	25	+23	8	+8	-0	
4	2	24	+22	5	+5	-0	
5	1	21	+20	4	+4	-0	
6	0	18	+18	3	+3	-0	
7	0	16	+16	2	+2	-0	
8	0	15	+15	1	+1	-0	
$\bar{X}$	1.75	21.50	19.75		T+ = 33	T- = 0	
S.D.	2.05	4.75					

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (ค่า T ที่ .05 = 0 เมื่อ N = 8)

จากตาราง 2 แสดงผลที่ได้ปรากฏว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการได้รับการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์มีความสามารถสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ช่วยสอนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความพร่องทางการได้ยิน จากการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอน ซึ่งสรุปผลดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระหว่างก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ อยู่ในระดับสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับรุนแรง มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป ที่เรียนรวมในโรงเรียนจัดการเรียนร่วม และมารับการฟื้นฟูที่ ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย มีอายุระหว่าง 7 – 14 ปี ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนกำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วงชั้นเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมจังหวัดสุโขทัย มีอายุระหว่าง 7 – 14 ปี และไม่มีความพิการซ้ำซ้อน มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 8 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. วงล้อคำศัพท์
2. แผนการสอน
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยค

การดำเนินการทดลอง

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคไปทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนการสอนแล้วบันทึกคะแนน
2. ดำเนินการทดลองโดยใช้วงล้อคำศัพท์ การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ One Group Pretest posttest Design กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที รวม 30 ครั้ง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2550 ถึงเดือนมกราคม 2551
3. หลังการทดลอง ดำเนินการตามลำดับดังนี้
 - 3.1 ทำการทดลองความสามารถในการเขียนประโยคโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคฉบับเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน
 - 3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และประเมินระดับความสามารถในการเขียนประโยค
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยค ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการสอนโดยใช้วงล้อคำศัพท์ช่วยสอนวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์ พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยการสอนด้วยวงล้อคำศัพท์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้เพราะการใช้ชนิดของคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการใช้คำนามมากที่สุดรองลงมาคือ คำกริยา ทั้งนี้เพราะคำนามและคำกริยาสามารถแสดงคำให้เป็นรูปภาพหรือกริยาท่าทางได้ นักเรียนจึงมีความเข้าใจและสามารถใช้คำนาม และคำกริยามากกว่าคำอื่นๆ ซึ่งตรงกับ ไมเคิลบัสท์ (Myklebust. 1964 : 306 – 416) กล่าวว่า ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจและง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนามและคำกริยา ซึ่งคำดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นรูปธรรม นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเรียนรู้คำที่เป็นรูปธรรมก่อนจึงจะเรียนรู้คำที่เป็นนามธรรม ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ราตรี ปิตาวรานนท์ (2522 : 97) ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้ คำนามสูงสุด รองลงมาคือ คำกริยา ส่วนคำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำบุรพบทมิใช่ในเด็กที่มีความสามารถในการอ่านสูง การใช้คำสันธานและคำอุทานไม่พบว่าเด็กใช้คำชนิดนี้เลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำดังกล่าวไม่สามารถแทนคำเป็นรูปภาพหรือท่าทางให้เด็กสื่อความหมายได้การที่จะให้เด็กใช้คำหรือเขียนคำได้นั้นเด็กจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีมาก่อนด้วยการฟัง การพูด การอ่านและได้เขียนมาก ๆ

2. ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในระดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การนำวงล้อคำศัพท์มาเป็นสื่อในการสอนเขียนประโยคให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคตามหลักภาษาซึ่งประกอบด้วย ภาคประธานและภาคแสดง เมื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคดีแล้วก็สามารถเขียนประโยคได้ใกล้เคียง การเลือกคำมาให้ตามที่บังคับไว้ในแผ่นป้าย (board) วงกลม ให้นักเรียนเลือกเขียนตามที่ครูกำหนดเมื่อนักเรียนมีทักษะในการเขียนประโยคจากตัวอย่างได้แล้วนักเรียนจะเขียนได้เอง (ผดุง อารยะวิญญู 2545 : ค)

3. จากการทำวิจัย ผู้วิจัยได้พบข้อสังเกตเพิ่มเติมจากการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด และได้จัดบันทึกข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความบกพร่องในการเขียนประโยคเรียงตามลำดับดังนี้

- 3.1 การเขียนคำตกหล่น (Omissions)
- 3.2 การเติมหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions)
- 3.3 การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิดๆ (Substitutions)
- 3.4 การจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order)

ผลการศึกษาที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ไมเคิลบัสท์ (Myklebust.1964 : 294 – 302) ที่ว่าข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พบบ่อยที่สุดก็คือ การละคำหรือเขียนคำตกหล่น (Omissions) รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิดๆ (Substitutions) นอกจากนี้ยังพบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการจัดตำแหน่งหรือเขียนลำดับคำในประโยคผิดพลาด (Word Order) และเขียนคำเพิ่มมากเกินไป

(Additions) เช่นเดียวกับงานวิจัยของราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 99) และพูนศักดิ์ ฐิริปริชา (2528 : 72) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวก พบว่า นักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่องการจัดตำแหน่งหรือเขียนลำดับคำในประโยคผิดพลาดและเขียนคำเพิ่มมากเกินไปเช่นเดียวกัน ลักษณะความผิดพลาดในการเขียนประโยคดังกล่าวมีผลทำให้การใช้ภาษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดความหมายที่สมบูรณ์ ขาดการต่อเนื่องของประโยคหรือข้อความ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 99) ที่กล่าวว่าลักษณะข้อผิดพลาดต่างๆ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีผลทำให้ภาษาของนักเรียนดังกล่าวขาดความหมายที่สมบูรณ์และขาดการต่อเนื่องของประโยคหรือข้อความ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่สามารถในทางภาษาเขียนของนักเรียนเหล่านี้

จากการตรวจแบบฝึกหัดได้พบข้อผิดพลาดดังกล่าวข้างต้น ทำให้ได้แนวการสอนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ต้องแก้ไขในการเรื่องเขียนคำตกหล่น (Omissions) การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions) การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิดๆ (Substitutions) และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order)

ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่า การศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์อยู่ในระดับดี และความสามารถในการเขียนประโยคหลังการเรียน โดยใช้วงล้อคำศัพท์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

1. การสอนในเรื่องการเขียนประโยคไม่ว่าวิธีใดก็ตาม กิจกรรมที่ขาดไม่ได้คือ การให้ผู้เรียนได้เห็นภาพที่สัมพันธ์กับการสะกดคำ และการเขียนประโยค
2. การให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมโดยการกระทำด้วยตนเอง อาจเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือรายบุคคลในการแก้ปัญหาด้วยการลองผิดลองถูกหรือระดมสมอง เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเขียนประโยค และยังช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้เลียนแบบการเขียนประโยคจากเพื่อนที่เก่งกว่า

3. การสอนไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ผู้สอนควรได้มีการตรวจแบบฝึกหัด และแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของเด็ก ได้แก่ การเขียนคำตกหล่น (Omissions) การเติมหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น (Additions) การเขียนสลับที่หรือแทนที่อย่างผิดๆ (Substitutions) และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดพลาด (Word Order) พร้อมทั้งให้เด็กได้รู้ถึงข้อผิดพลาดดังกล่าวด้วย

4. ในการประเมินผลความสามารถทางการเขียนประโยค ควรประเมินผลหลังการสอนเขียนประโยคทันที และแจ้งผลการประเมินให้นักเรียนทราบ เพื่อให้เด็กได้มีกำลังใจในการเขียน อีกทั้งจะได้รับทราบข้อบกพร่องของตนเองอันจะทำให้เด็กได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นในการเรียนครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางให้ผู้สนใจในการเรียนการสอนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ศึกษาองค์ประกอบอื่นๆ เพื่อส่งผลให้การพัฒนาทักษะการเขียนประโยคของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีการนำวิธีการสอนเขียนประโยคด้วยวงล้อคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไปเปรียบเทียบกับการสอนโดยวิธีอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ , กระทรวงศึกษาธิการ. (2533) .**หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521**
(ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533) .กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา .
- จรัสศรี กิจบัญญัติอนันต์. (2532) . **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านการเขียนคำและ
ทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดขอนแก่น ที่
ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนปกติ** . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนเา.
จำปี แดงด้วง. (2538). **การทดลองใช้เกมผสมผสานในการสอนคำศัพท์กับนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน**.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จำรัส จินดาวงศ์. (2545). **การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการสะกด
คำ**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2527) . **จิตวิทยาเด็กปกติ** , เอกสารการนิเทศการศึกษา. ฉบับที่ 262
: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู.
- _____. (2535). **จิตวิทยาเด็กปกติ** ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ญาณี ปัญจนนท์. (2547) **การศึกษาความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน**.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน ศาสตรภัก. (2529) . **การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก** .กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นฤมล กังวาลไกล .(2543) . **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการ
เขียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่
ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา กับการสอนปกติ** . ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- นันทรัตน์ ชื่นชมม์. (2531). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533) . *สถิตินอนพาราเมตริก* .พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิภาพร ปวนสุรินทร์. (2542). *การศึกษาความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกม*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(ศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นिरัชรินทร์ ชำนาญกิจ. (2529). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับวิธีปกติ*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญปก อ่อนเฝ้า.(2526). *การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2527). *การทดสอบอิงเกณฑ์ :แนวคิดและวิธีการ*.กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บุญผา บุญทิพย์. (2547) .*การเขียน*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2519).*หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา* . พิมพ์ครั้งที่ 2. ไทยวัฒนาพานิช .
- ประยงค์ โชติการณ. (2534). “การทดลองโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากกลุ่มทักษะภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1”, *เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องการวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งที่ 7 เล่ม 1*. (จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ , สำนักนายกรัฐมนตรี วันที่ 28 ตุลาคม – 1 พฤศจิกายน 2534).
- ผดุง อารยะวิญญ. (2523). *การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการฟัง และการพูด เอกสารประกอบการสอน วิชาการศึกษาพิเศษ 521*. ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- _____. (2533) .*การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดบรรณกิจเทรดดิ้ง.

- _____. (2541) .**การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 3
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว. บรรณกิจ.
- _____. (2545) .**ชุดแก้ไขข้อบกพร่องทางการอ่านและการเขียน ชุดที่ 18**. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แว่นแก้ว .
- _____. (2547) .**คู่มือครู สื่อการเรียนการสอน ชุดพัฒนาทักษะเพื่อการอ่านออก เขียน
ได้**. กรุงเทพฯ : โกลบอล เอ็ด.
- พฐู ทั้งแดง. (2534). **เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกวิทยาลัย
อาชีวศึกษาเลย**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วัดผลและประเมินผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พเยาว์ ศรีบัว. (2535). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินโดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบ
ตามตัวอักษร**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พูนศักดิ์ ภูริปริชา . (2528) . **ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนหูหนวก ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มัลลิกา ภักดีณรงค์. (2531). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียน และทัศนคติ
ต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมาที่
ได้รับการสอนแบบมุ่งเป็นประสบการณ์การสอนภาษาปกติ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(วัดผลและประเมินผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยง อิงคเวทย์. (2508,พฤศจิกายน). “การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น”, **ศูนย์
ศึกษา**.12(11) : 33 – 44.
- รองรัตน์ อิศรภักดี; และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. (2516). **วิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา
ครู ครุสภา ภาษาไทย ตอน 1**. กรุงเทพฯ : องค์การคำครุสภา.
- ราตรี ปิตวารานนท์ . (2525) .**การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โรจนา แสงรุ่งระวี. (2531). **ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกหัดของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทย)**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ล่อ ชุตติกร; และจิตต์ไส อินทโสฬส . (2524) . **การเปรียบเทียบการพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติที่เรียนชั้นเรียนพิเศษในระดับอนุบาล**. รายงานผลการวิจัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). **การวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณ แก้วแพรง. (2526). **คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเลี่ยนส์ไตร์.
- วิชาการ , กรม กระทรวงศึกษาธิการ .(2525) .**คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา** . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา .
- วรรณ แก้วแพรง .(2538) .**คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา** . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเลี่ยนส์ไตร์ .
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). **ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย**. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ ราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ศรียา นิยมธรรม; และ ประภัสร นิยมธรรม .(2519) . **พัฒนาการทางภาษา** . พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรดดิ้ง . 195 หน้า.
- _____ . (2523) . **พัฒนาการทางภาษา** . เอกสารประกอบการสอน ภาควิชาการศึกษา ผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____ . (2538) . **ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยาการศึกษาและสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : รำไทยเพลส.
- _____ . (2541) . **การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย** . กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 5 โรงพิมพ์เลิฟแอนต์ลิฟเพรส จำกัด.
- _____ . (2541) . **พัฒนาการทางภาษา** . กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล. (2546). **การเขียนเอกสารวิชาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3 .กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สถาพร สุวณฺณสุต. (2530). “เทคโนโลยีสำหรับคนหูหนวก”, **เอกสารประกอบการบรรยายการอบรมครูการศึกษาพิเศษ**. หน้า 1 – 2.
- สุชา จันทน์เอม; และ สุรางค์ จันทน์เอม. (2521). **จิตวิทยาเด็กพิเศษ**. แพรววิทยา.
- _____ . (2523) . **จิตวิทยาการเรียนรู้**. พีระพัทธนา.

- สุธีพร ปาคะดี. (2531). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนันทา โสรจจ์. (2511). *การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ มหารศ .(2521). *เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาประถม 322 การสอนภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษา* .มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.ถ่ายเอกสาร.
- สราญ บุญญาสุนัธ์; และคนอื่นๆ. (2535). *พัฒนาการสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ กองการศึกษาพิเศษ.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ .(2522).*การเขียน* .กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช .
- แสงจันทร์ คำเมือง. *การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต. ม.ป.ป.
- อัจฉรา ชิวพันธ์.(2532). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- Bradfield, James M. ;& Moredock, Stewart H. (1975). ***Measurement and Evaluation in Education***. New York : MacMillan Company.
- Blomer , Richard A. (1956) Word Length and Complexity Variable in Spelling Difficulty,***Journal of Educational Research***. 7 : 530 – 531 ; March.
- Gerbrich, J. Raymon; Greene, Harry A. ;& Jorgensen, A.N. (1962). ***Measurement and Evaluation In the Modem School***. New York : David Mckay, Co.
- Haydon, Deborh Moore. (1987). ***An Interpretation of the Writing Process and Written Language Strategies Used by a Selected Group of Hearing impaired Childen***. Missouri : University Of Missouri – Columbia.
- Hurlock, Elizabeth B. (1964). ***Child Developemnt***. 4 ed., New York, McGraw – Hill.
- Johnson, Jarvas Purdett. (1972). ***“An Analysis of Spelling Difficulties of Common Word used With High Frequency,*** “ Dissertation Abstracts International.

- Johnson, Harold A. ;& Griffith, Penny L. (1986), December . "***The Instructional Patterns of Two Fourth – Grade Spelling Classes : A Mainstreaming Tissue,***" ***American Annals of the Deaf.*** 131 (5) : 331 – 338
- King, Mabel Houk. (1965). ***College Spelling.*** 3rd ed., New York : South – Western Publishing Co.
- Lado, Rober. (1961). ***Langage Teaching : A ScientiFic Approach.*** New York : McGraw - Hill Book Company.
- Macrimon, P.M. (1978). ***Writing with a Purpose Shorted.*** Boston : Hangton Mifflin Company.
- Mitchell, John Charles. (1980). "Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6" ; ***Dissertation Abstracts International.*** 4 : 1392 – A : October.
- Mercer, Cecil D. ;& Mercer, Ann R. (1998) ***Teaching Students with Learning Problems.*** Prentice Hall Inc., Uppw Saddle River, N.J. 427.
- Myklebust, Helmer R. (1964). ***The Psychology of Deafness.*** New York : Grune and Stration.
- Newby, Hayes A. (1985). ***Audiology.*** New York : Appleton – Century Crofts.
- Oliva, Peter F. (1969). ***The Teaching of Foreigh Language.*** New Jesey : Practice Hall.
- Passanante Gaukn R. (1979 July). "Spelling Proficiency and Early Training with I.T.A.", ***Resources in Education (ERIC).*** 7 : 56.
- Pinter, Donna Dac Krewedl. (1977). "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of the Third Graders" ; ***Dissertation Abstracts International.*** 2 : August : 710 – A.
- Radaker, Leon D. (1963). "The Effect of Visual Imagery upon Spelling PerFormance", ***The Journal of Educational Research.*** 7 : March : 370 – 372.
- Thompson.W. (1936). ***An Analysis of Errors in Written Composition by Deaf Chiddren.*** Boston, Houghton Mifflin.
- Vallette, Rebecca M. (1977). ***Modern Language Testing : A Handbook.*** New York : Harcourt Brace & World.
- Wiersma, William ;& G. Jurs. (1985) ***Educatioonnal Measurement and Testing.*** 3rd ed. Boston : Allyn and Bacon.

Yoshinsja, Itano. (1996). ***Examining Writlen – Language Skills of Students who are Deaf, Hard of Hearing, and Normally Hearing,*** The Volta Review. 98 (1) :1.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

**รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการเขียนประโยค แผนการสอนและวงล้อคำศัพท์**

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบความสามารถในการเขียนประโยค แผนการสอนและวงล้อคำศัพท์

1. ผู้อำนวยการบุษบา ตาไว

วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกบริหารการศึกษา

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย

สถานที่ทำงาน ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย

2. อาจารย์เพ็ญภรณ์ เครือซอน

วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ

สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านลานเอื้อง จังหวัดสุโขทัย

3. อาจารย์มยุรี ยิ้มแย้ม

วุฒิการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต ล่าม สาขาวิชาภาษามือไทย

ตำแหน่ง ครูชำนาญการ

สถานที่ทำงาน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก จังหวัดตาก

ที่ ศธ 0519.12/๖4๖5

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/8 ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

เนื่องด้วย นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์เอี่ยมพร หลินเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์บุษบา ตาไว เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบเรื่องการเขียนประโยค และแผนการสอนเรื่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้คำศัพท์วงล้อ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-5345654

ที่ ศธ 0519.12/๒4๒๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

18 ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลานเอื้อง

เนื่องด้วย นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์เอี่ยมพร หลินเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์เพ็ญภารณ์ เลือขอน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเรื่องการเขียนประโยค และแผนการสอนเรื่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้คำศัพท์วงล้อ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเคชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063, 02-6641000 ต่อ 5731, 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 081-5345654

ที่ ศบ 0519.12/๒๔๒๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/๘ ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก

เนื่องด้วย นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู ประธานควบคุมปฏิญานพนธ์ และ อาจารย์เอื้อมพร หลินเจริญ กรรมการควบคุมปฏิญานพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ยมยรี ยิ้มแฉ่ม เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบเรื่องการเขียนประโยค และแผนการสอนเรื่องการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้คำศัพท์วงล้อ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเลข : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศาสตร์ โทรศัพท์ 081-5345654

ที่ ศบ 0519.12/ ๒4 ๒8

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/8 ตุลาคม 2550

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ผลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย

เนื่องด้วย นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์เอี่ยมพร หลินเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับช่วงชั้นที่ 1 จำนวน 8 คน ทำแบบทดสอบเรื่องการเขียนประโยคและใช้แผนการสอนการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ขอเก็บข้อมูลจำนวน 2 ครั้ง ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2550 – เดือนธันวาคม 2550

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตเผยแพร่ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษสิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063, 02-6641000 ต่อ 5731, 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-5345654

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา IOC

ตาราง 3 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบ ดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ลำดับที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ข้อที่เลือก
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
2	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
3	+1	+1	+1	+2	0.6	
4	0	+1	+1	+3	0.6	
5	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
6	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
7	+1	+1	+1	+2	1.0	
8	0	+1	+1	+3	0.6	
9	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
10	+1	+1	+1	+2	1.0	✓
11	0	+1	+1	+2	0.6	
12	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
13	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
14	0	+1	0	+1	0.3	
15	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
16	+1	+1	0	+2	0.6	
17	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
18	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
19	+1	0	+1	+2	0.6	
20	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
21	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
22	0	+1	+1	+2	0.6	
23	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
24	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
25	+1	+1	0	+2	0.6	

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
27	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
28	+1	0	+1	+2	0.6	
29	+1	+1	+1	+3	1.0	
30	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
31	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
32	+1	+1	0	+2	0.6	✓
33	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
34	0	+1	0	+1	0.3	
35	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
36	+1	0	+1	+3	0.6	
37	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
38	+1	0	+1	+2	0.6	
39	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
40	+1	+1	0	+2	0.6	
41	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
42	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
43	+1	0	+1	+2	0.6	
44	+1	+1	0	+2	0.6	
45	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
46	+1	+1	+1	+3	1.0	✓
47	+1	0	+1	+2	0.6	
48	+1	+1	0	+2	0.6	
49	+1	0	+1	+2	0.6	
50	+1	+1	+1	+3	1.0	✓

ตาราง 4 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับชุดประเมิน

ลำดับที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	
2	+1	+1	+1	+3	1.0	
3	+1	+1	+1	+3	1.0	
4	+1	+1	+1	+3	1.0	
5	+1	+1	+1	+3	1.0	
6	+1	+1	+1	+3	1.0	
7	+1	+1	+1	+3	1.0	
8	+1	+1	+1	+3	1.0	
9	+1	+1	+1	+3	1.0	
10	+1	+1	+1	+3	1.0	
11	+1	+1	+1	+3	1.0	
12	+1	+1	+1	+3	1.0	
13	+1	+1	+1	+3	1.0	
14	+1	+1	+1	+3	1.0	
15	+1	+1	+1	+3	1.0	
16	+1	+1	+1	+3	1.0	
17	+1	+1	+1	+3	1.0	
18	+1	+1	+1	+3	1.0	
19	+1	+1	+1	+3	1.0	
20	+1	+1	+1	+3	1.0	
21	+1	+1	+1	+3	1.0	
22	+1	+1	+1	+3	1.0	
23	+1	+1	+1	+3	1.0	
24	+1	+1	+1	+3	1.0	
25	+1	+1	+1	+3	1.0	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	+1	+1	+1	+3	1.0	
27	+1	+1	+1	+3	1.0	
28	+1	+1	+1	+3	1.0	
29	+1	+1	+1	+3	1.0	
30	+1	+1	+1	+3	1.0	

ภาคผนวก ค

แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องของการพิจารณาความเหมาะสมของ
ผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการสอนเขียนประโยคโดยใช้วงล้อคำศัพท์

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้องของการพิจารณาความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการสอนเขียนประโยคโดยใช้วงล้อคำศัพท์ ระดับชั้นที่ 1

ข้อความ	คะแนนการพิจารณา ของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
	1	2	3		
1. ด้านคำแนะนำในการใช้บทเรียน					
1.1 สื่อความหมายชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
1.2 บอกรายละเอียดของเนื้อหาครอบคลุม	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
1.3 เร้าความสนใจของผู้เรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
2. ด้านเนื้อหา					
2.1 เนื้อหามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
2.2 เนื้อหามีความละเอียดชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
2.3 ความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
2.4 เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
2.5 เนื้อหามีความยากง่ายพอเหมาะ	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
3. ด้านแบบทดสอบระหว่างเรียน					
3.1 มีจำนวนพอเหมาะ	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
3.2 มีความสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
4. ด้านแบบทดสอบ					
แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
5. ด้านภาษา					
5.1 ความเหมาะสมกับการใช้คำในด้านสื่อความหมาย	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนการพิจารณา ของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
	1	2	3		
5.2 ความถูกต้องของภาษาที่ใช้	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
5.3 ภาษาเข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัย	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
5.4 ความเหมาะสมของขนาด ตัวอักษรที่ใช้	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
6. ด้านการออกแบบบทเรียน					
6.1 เวลาที่ใช้ในการเรียนในแต่ละ หน่วยเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
6.2 บทเรียนมีความชัดเจน นักเรียน เรียนด้วยตนเองได้	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
6.3 ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับบท เรียน อย่างเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
6.4 มีรูปแบบการเสนอเนื้อหาและ รูปภาพเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
7. ด้านเก็บบันทึกข้อมูล					
สามารถประเมินผลการเรียนก่อน และหลังการสอน	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม
8. ด้านความสะดวกต่อการใช้					
เนื้อหามีความยากง่ายพอเหมาะ	+1	+1	+1	1.0	มีความเหมาะสม

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบก่อนเรียนตอนที่ 1

แบบทดสอบหลังเรียนตอนที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนนำคำต่อไปนี้เติมในประโยคให้สมบูรณ์

พลอย , โอ๊ด , ดู , กิน , ล้าง , หนังสือ , ข้าว ,
อ่าน , สวม , นั้ง

1. พลอย.....ข้าว

2. จอย.....โทรทัศน์

3. แหนม เสื้อ

4. ล้าง จาน

5. ยู แก้ว

6 โอ๊ด อ่าน

7. ยู กิน

8. สวม กางเกง

9. พลอย หนังสือ

10. จอย ช้อน

ชื่อ.....นามสกุล.....

แบบทดสอบก่อนเรียนตอนที่ 2
แบบทดสอบหลังเรียนตอนที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนเรียงคำต่อไปนี้ให้เป็นประโยค

1. นอนหลับ แหนม

.....

2. แปรงฟัน พลอย

.....

3. ภูบ้าน โอ๊ด

.....

4. ชักผ้า เฟิร์น

.....

5. กางเกง ย สวม

.....

6. กิน จอย ข้าว

.....

7. จาน แป้ง ล้าง

.....

8. ดู พลอย โทรทัศน์

.....

9. หนังสือ อ่าน ไร่

.....

10. สวม เสื้อ ยู

.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

แบบทดสอบก่อนเรียนตอนที่ 3
แบบทดสอบหลังเรียนตอนที่ 3

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้

1. แปร่งพื้น =

2. ชักผ้า =

3. สวม =

4. กิน =

5. หนังสือ =

ชื่อ.....นามสกุล.....

แบบทดสอบก่อนเรียนตอนที่ 4
แบบทดสอบหลังเรียนตอนที่ 4

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้

1.

=

.....

2.

=

.....

3.

=

.....

4.

=

.....

5.

=

.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

ภาคผนวก จ

แผนการสอน

แผนการสอน

คำนาม

แผนที่ 1

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อตนเองและชื่อเพื่อน
2. นักเรียนสามารถเขียนชื่อตนเองและชื่อเพื่อนจากวงล้อคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนชื่อตนเองและชื่อเพื่อนได้ถูกต้องตามคำบอกจากครู

เนื้อหา

1. รู้จักและเข้าใจชื่อตนเองและชื่อเพื่อน
2. เขียนชื่อตนเองและชื่อเพื่อนจากวงล้อคำศัพท์

คำศัพท์

ยู 1 (สุรนา) , ยู 2 (พรศักดิ์) , พลอย , โอ๊ด , จอย , แหนม , เฟิร์น , แป้ง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูแนะนำชื่อนักเรียนทีละคน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนแนะนำชื่อตนเองทีละคน
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์ชื่อนักเรียน ชี้ให้นักเรียนดูแล้วบอกชื่อนักเรียนทีละคนตามวงล้อ

คำศัพท์

3. ครูให้นักเรียนเขียนชื่อตนเองและชื่อเพื่อนตามวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนเขียนชื่อเพื่อนและชื่อตนเองตามรูป
2. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพนักเรียน
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการรู้จักชื่อเพื่อน
2. สังเกตการเขียนชื่อตนเองและชื่อเพื่อน

แผนการสอน

คำกริยา

แผนที่ 2

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถรู้จักคำกริยา
2. นักเรียนสามารถเขียนคำกริยาจากวงล้อคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนคำกริยาตามภาพได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. รู้จักและเข้าใจคำกริยา
2. เขียนคำกริยาจากวงล้อคำศัพท์

คำศัพท์

กิน , ล้าง , นั่ง , ดู , สวม , อ่าน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูแสดงลักษณะของคำกริยาให้นักเรียนดู

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพคำกริยา
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์คำกริยา ชี้ให้นักเรียนดูแล้วแสดงกริยาตามคำศัพท์ตามวงล้อคำศัพท์
3. ครูให้นักเรียนเขียนคำกริยาตามวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนเขียนคำกริยาตามรูป
2. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพ
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการรู้จักคำกริยา
2. สังเกตการเขียนคำกริยา

แผนการสอน

คำกริยา

แผนที่ 3

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถรู้จักคำกริยา
2. นักเรียนสามารถเขียนคำกริยาจากวงล้อคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนคำกริยาตามภาพได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. รู้จักและเข้าใจคำกริยา
2. เขียนคำกริยาจากวงล้อคำศัพท์

คำศัพท์

อาบน้ำ , แปรงฟัน , นอนหลับ , ถูบ้าน , ซักผ้า

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูแสดงลักษณะของคำกริยาให้นักเรียนดู

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพคำกริยา
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์คำกริยา ชี้ให้นักเรียนดูแล้วแสดงกริยาตามคำศัพท์ตามวงล้อคำศัพท์
3. ครูให้นักเรียนเขียนคำกริยาตามวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนเขียนคำกริยาตามรูป
2. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพ
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการรู้จักคำกริยา
2. สังเกตการเขียนคำกริยา

แผนการสอน คำนาม (ชื่อสิ่งของ)

แผนที่ 3

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การเรียนรู้คำใหม่ จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและจดจำ เพื่อประโยชน์ในการใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถรู้จักคำนาม
2. นักเรียนสามารถเขียนคำนามจากวงล้อคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนคำนามตามภาพได้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. รู้จักและเข้าใจคำนาม
2. เขียนคำนามจากวงล้อคำศัพท์

คำศัพท์

จาน , เสื่อ , กางเกง , ข้าว , แก้ว , ช้อน , โทรศัพท์ , หนังสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม ครูแสดงลักษณะของคำนามให้นักเรียนดู

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนดูภาพคำนาม
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์คำนาม ชี้ให้นักเรียนดูคำศัพท์ตามวงล้อคำศัพท์
3. ครูให้นักเรียนเขียนคำนามตามวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ให้นักเรียนเขียนคำนามตามรูป
2. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพ
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการรู้จักคำนาม
2. สังเกตการเขียนคำนาม

แผนการสอน ประโยค 2 ส่วน

แผนที่ 4

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่ายจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 2 ส่วนจากคำที่กำหนดให้

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน จากคำ

คำศัพท์

ยู 1 (สุรนา) , ยู 2 (พรศักดิ์) , พลอย , โอ๊ด , จอย , แหนม , เฟิร์น , แป้ง

อาบน้ำ , แปรงฟัน , นอนหลับ , ภูบ้าน , ชักผ้า

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนเขียนคำศัพท์และการเขียนคำจากภาพ

ขั้นสอน

1. ครูนำคำศัพท์จากวงล้อคำศัพท์มาให้ นักเรียนเขียนตาม
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์คำนามและคำกริยา ชี้ให้นักเรียนดูคำศัพท์ตามวงล้อคำศัพท์
3. ครูให้นักเรียนเขียนคำนามและคำกริยาตามวงล้อคำศัพท์พร้อมแสดงภาพให้นักเรียนดู
4. ครูให้นักเรียนเขียนประโยค 2 ส่วน จากวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบผลงานว่าวิเคราะห์ประโยคได้ถูกต้องครูและเพื่อนๆปรบมือชมเชย
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพ
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 2 ส่วนจากคำที่กำหนดให้

แผนการสอน ประโยค 3 ส่วน

แผนที่ 5

เวลา 50 นาที

ความคิดรวบยอด

การจัดลำดับความคิดให้เป็นระเบียบและเข้าใจง่ายจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยค 3 ส่วนจากคำที่กำหนดให้

เนื้อหา

1. การเขียนคำศัพท์
2. การเขียนประโยค 2 ส่วน จากคำ

คำศัพท์

ยู 1 (สุรนา) , ยู 2 (พรศักดิ์) , พลอย , โอ๊ด , จอย , แหนม , เฟิร์น , แป้ง

กิน , ล้าง , นั่ง , ดู , สวม , อ่าน

จาน , เสื้อ , กางเกง , ข้าว , แก้ว , ช้อน , โทรศัพท์ , หนังสือ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ทบทวนการเขียนคำศัพท์และการเขียนคำจากภาพ

ขั้นสอน

1. ครูนำคำศัพท์จากวงล้อคำศัพท์มาให้นักเรียนเขียนตาม
2. ครูนำวงล้อคำศัพท์คำนาม คำกริยา ซึ่งให้นักเรียนดูคำศัพท์ตามวงล้อคำศัพท์
3. ครูให้นักเรียนเขียนคำนามและคำกริยาตามวงล้อคำศัพท์พร้อมแสดงภาพให้นักเรียนดู
4. ครูให้นักเรียนเขียนประโยค 3 ส่วน จากวงล้อคำศัพท์

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจผลงานว่าวิเคราะห์ประโยคได้ถูกต้องครูและเพื่อนๆปรบมือชมเชย
2. ทำแบบฝึกหัด

สื่อการสอน

1. วงล้อคำศัพท์
2. รูปภาพ
3. แบบฝึกหัด

ประเมินผล

1. สังเกตการเขียนคำศัพท์
2. สังเกตการเขียนประโยค 3 ส่วนจากคำที่กำหนดให้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายอดิเทพ เมฆเมืองทอง
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2521
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	104/1 หมู่ 6 ตำบลหนองบัวใต้ อำเภอเมือง จังหวัดตาก 64000
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	พนักงานราชการ ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย
สถานที่ทำงานในปัจจุบัน	ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดสุโขทัย

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2538	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนตากพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดตาก
พ.ศ. 2542	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) วิชาเอกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร จากสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ